

J. I. Packer  
Păzirea celor Zece Porunci  
Traducere de Florin Moțiu  
1B

Casa Cărții, Oradea 2010  
Keeping the Ten Commandments  
Copyright © 2007 by J. I. Packer

This book was formerly part of Growing în Christ, copyright © 1994 by

J. I. Packer, originally published under the title I Want to Be a Christian.

Published by Crossway Books, a publishing ministry of Good News

Publishers, Wheaton, Illinois 60187, U. S. A.

This edition published by arrangement with Good News Publishers.

AU rights reserved.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru

Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Alte versiuni folosite:

ESV – English Standard Version

NEB – New English Bible

NTR – Noua Traducere Română

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Păzirea celor Zece Porunci de J. I. Packer

Copyright © 2010 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro

Lui Jim, lui Tom și lui Elisabeth *care, prin ceea ce sunt, mai mult chiar decât prin ceea ce spun, împărtășesc puterea care li s-a dat.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României PACKER, JAMES I.

Păzirea celor Zece Porunci / J. I. Packer; trad.:Florin Moțiu.

– Oradea:Casa Cărții, 2010

Index

ISBN 978-973-8998-87-2 I. Moțiu, Florin (trad.) 241.6

Traducerea: Florin Moțiu Editarea: Silviu Tatu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Coperta: Adrian Mihocaș

Cuprins

|                            |    |
|----------------------------|----|
| Prefața                    | 11 |
| 1. Calea către viață       | 17 |
| 2. Un tipar comportamental | 25 |
| 3. Eu și tu                | 33 |
| 4. Lege și dragoste        | 41 |
| 5. Domnul, Dumnezeu        | 49 |
| tău                        |    |
| 6. Cine e pe primul loc?   | 57 |
| 7. Imaginația              | 63 |
| 8. Vorbești serios?        | 71 |
| 9. îți dau timpul meu      | 77 |
| 10. Dumnezeu și familia    | 83 |
| .                          |    |
| 11. Viața e sacră          | 89 |
| .                          |    |
| 12. Sexul e sacru          | 97 |
| .                          |    |
| 13. Oprește-te, hoțule!    | 10 |
| .                          |    |
| 14. Adevărul e sacru       | 11 |

|    |                     |   |    |
|----|---------------------|---|----|
| .  |                     | 3 |    |
| 15 | Fii mulțumit        |   | 12 |
| .  |                     | 1 |    |
| 16 | Ce ne învață Legea  |   | 12 |
| .  |                     | 9 |    |
| 17 | Cimentul societății |   | 13 |
| .  |                     | 7 |    |
|    | Index biblic        |   | 14 |
|    |                     | 5 |    |

### Cele Zece Porunci

*Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, și a zis:*

*„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.*

*Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.*

*Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.*

*Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.*

*Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.*

*Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca \*s-o sfințești.*

*Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău.*

*Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care zste în casa ta. Căci în șase zile*

*BjEjffWS*

*Păzirea celor Zece Porunci a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea \*S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.*

*Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău.*

*Să nu ucizi.*

*Să nu preacurvești.*

*Să nu furi.*

*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.*

*Să nu pofțești casa aproapelui tău; să nu pofțești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.”.*

exodul 20: 1-17

## PREFATA

Mașinile sunt aparate complexe și, având mii de părți în componența lor, multe lucruri se pot strica. Cu toate acestea, manualul producătorului îți spune cum să obții de la mașina ta o performanță satisfăcătoare, cu minimum de uzură și stricăciuni, iar în cazul în care o folosești greșit și se strică, nu poți spune că nu ai fost avertizat. Având parte de cunoștințele conținute în manualul de întreținere pe care producătorii ți-l pun, de asemenea, la dispoziție, mașina poate fi \*întreținută, dar atât timp cât desconsideri instrucțiunile producătorului, te poți aștepta numai la necazuri.

Mașinile noastre sunt pilde ale posesorilor lor. Și noi suntem făcuți într-un mod minunat, suntem complecși din punct de vedere fizic și chiar și mai complecși din punct de vedere psihologic și spiritual. Și pentru noi există un manual al creatorului – și anume rezumatul lui Dumnezeu cu privire la modul cum să trăim, pe care îl găsim în cele Zece Porunci. Dacă creștem și ne dezvoltăm, ca persoane sau dacă ne zbârcim și slăbim, dacă devenim în caracter mai asemănători lui Dumnezeu sau

Păzirea celor Zece Porunci mai asemănători diavolului, aceasta depinde direct de decizia noastră de a căuta sau nu să trăim pe baza a ceea ce scrie în cele Zece Porunci. Restul Bibliei ar putea fi numit

manualul de reparație al lui Dumnezeu, de vreme ce prezintă Evanghelia harului care restaurează natura umană afectată de păcat. Însă poruncile sunt acelea care cristalizează tiparul comportamental de bază care aduce satisfacție și mulțumire, și acesta este mai exact modul de viață pentru care harul lui Dumnezeu ne salvează și ne restaurează.

Să presupunem că ar afirma cineva: „Eu încerc să iau în serios cele Zece Porunci și să trăiesc pe baza lor, dar ele mă sufocă! În fiecare zi falimentez într-un domeniu. Ce ar trebui să fac?” Răspunsul este: „Acum, că îți cunoști slăbiciunea și păcătoșenia, întoarce-te la Dumnezeu și la Fiul Său, Isus Cristos, pentru iertare și putere. Cristos te va aduce într-un nou fel de viață, în care dorința cea mai adâncă a inimii tale va fi să mergi pe calea lui Dumnezeu, iar supunerea nu ți se va mai părea o povară. Acei oameni care iau Legea drept normă a vieții lor să-L găsească pe Cristos Mântuitorul ca Domn al lor – iată pentru ce să ne rugăm și să lucrăm.”.

Dragostea lui Dumnezeu ne-a dat Legea, exact așa cum dragostea lui Dumnezeu ne-a dat Evanghelia și, după cum nu avem viață spirituală decât prin Evanghelie, care ne trimite la Isus Cristos Mântuitorul, tot așa,

*Prefață* nu avem sănătate spirituală decât în căutarea puterii lui Cristos de a ține Legea și de a practica dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele, lucru la care ne cheamă Legea.

Să presupunem că oamenii ar înțepe, în general, să spună: „Cu ajutorul lui Dumnezeu voi trăi pe baza celor Zece Porunci în fiecare zi de acum încolo. Mă voi dedica onorării lui Dumnezeu și supunerii față de El. Voi lua în considerare tot ce a spus. Voi fi \*în biserică pentru a mă închina în fiecare săptămână. Nu voi comite adulter, nu mă voi lăsa în voia poftei și nu voi trezi poftă în alții. Nu voi fura, nici nu voi părăsi calea cinstei absolute. Nu voi minți și nu voi înșela. Nu voi invidia, nici nu voi pofti”. Viața comunității ar fi transformată, iar problemele naționale uriașe ar dispărea peste noapte. Iată pentru ce să ne ma- rugăm și să lucrăm.

Să presupunem că toate bisericile și congregațiile ar fi aprinse ce zel pentru Dumnezeu, pentru sfințire personală și pentru curățire la nivelul întregii națiuni, aceasta ar însemna trezire! Trezirea spirituală reprezintă o vizitare de către Dumnezeu a comunităților, iar forța ei morală nu are echivalent. Când Dumnezeu își trezește Biserica, puterea colosală de curățire care se revarsă transformă tonul moral al societății într-un mod în care nimic altceva nu poate să o facă. Nu există nicio posibilitate de îndoială asupra faptului că avem nevoie de

Păzirea celor Zece Porunci trezire; nu poate fi pus sub semnul îndoielii nici faptul că această nevoie ar trebui să ne ducă la rugăciune.

Când standardele morale absolute ale Legii nu sunt respectate, oamenii încetează să se mai respecte fie pe ei înșiși, fie unii pe alții; omenirea e deformată, iar societatea alunecă în decadența ucigătoare a exploataării reciproce și a cedării în fața plăcerilor. Trăind în zilele de azi, cunoaștem tot ce e necesar cu privire la boală. Merită să luăm în considerare ce ar însemna să fim vindecați. Cine știe? Se poate chiar să ni se dea harul să găsim perspectiva atrăgătoare.

*Dacă vrei să intri în viață, împlinește poruncile.*

Matei 19: 17

## CAPITOLUL 1

Calea către viață

Cunoști poruncile”, a spus Isus (Marcu 10: 19). I se adresa unui bărbat tânăr (Matei 19: 20) care era bogat (Matei 19: 22), care era un lider (Luca 18: 18) și care, în mod evident, era printre politicienii iudei, un tânăr care promitea multe și care, am spune noi, a ajuns repede în față. Era spontan, impulsiv, agresiv și superficial și avea, se pare, obiceiul să dramatizeze în public. Am putea să-l concediem rapid, catalogându-l drept un arogant căruia îi place să atragă atenția. Totuși, potrivit realizărilor sale părea serios și sincer, cel puțin în ce privește intenția, iar Isus, extraordinarul cititor de inimi, a simțit o afecțiune reală pentru el (Marcu 10: 21).

Acest tânăr a alergat la Isus, probabil făcându-și loc cu coatele prin mulțime, s-a aruncat în genunchi în fața Lui, I s-a adresat în mod

oficial și onorific cu titlul de „Bunule învățător” (Marcu 10: 17) și L-a întrebat: „ce să fac, ca să moștenesc viața veșnică?” [Matei 19: 16].  
Forma întrebării

Păzirea celor Zece Porunci a arătat faptul că el \*s-a văzut pe sine ca o persoană specială, diferită de oamenii obișnuiți și care avea dreptul la o agendă personală specială. Isus, gândindu-Se în mod evident că gura tânără a interogatorului Său o lua înaintea minții sale tinere, a parat rapid cu două întrebări, ambele având scopul să-l facă pe vorbitor să se gândească la ceea ce tocmai afirmase. „Pentru ce Mă numești «bun»? [Cu alte cuvinte: „De ce Mă întrebi cu privire la ce e bine?”] Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu” (Matei 19: 17; Marcu 10: 18). Ca și cum ar spune: „Cu siguranță că nu crezi că sunt Dumnezeu – sau crezi? (*Ar trebui să crezi, căci sunt.*) Și, cu siguranță că nu te gândești că ai putea săvârși vreodată binele fără anumite condiții – sau te gândești la aceasta? (*Nu ar trebui \*s-ofaci, deoarece nu poți – nimeni nu poate – iată de ce poți trăi doar pe baza faptului că ești iertat în mod constant.*) După ce a tras aceste două săgeți verbale, El \*s-a întors la întrebarea tânărului.

„Cunoști poruncile”, a început Isus (Marcu 10: 19) ca unul care stabilește un fapt și ca și cum ar afirma că aici începe totul.

„Care?”, a întrebat tânărul (Matei 19: 18). Poate că îngâmfarea l-a făcut să creadă că aceasta era o întrebare inteligentă, dar, de fapt, a fost una naivă și fără rost, căci fiecare băiat evreu fusese învățat în școala de la sinagogă să memoreze cele Zece Porunci – adică Decalogul – pe care Dumnezeu l-a inscripționat pe table de piatră pentru

### *Calea către viață*

Israel, la Sinai. Isus îi ia întrebarea în serios, citându-i poruncile, de la a cincea la a noua – să nu ucizi, să nu comiți adulter, să nu minți, să nu fii lipsit de respect față de părinți – împreună cu ceea ce în alt loc a numit a doua mare poruncă, dragostea activă față de aproapele (Marcu 10: 19; Matei 19: 18,19). Apoi, \*s-a oprit, așteptând să vadă care va fi răspunsul tânărului.

Mă opresc aici să-i întreb pe cititorii mei: cunoașteți voi cele

Zece Porunci? Părerea mea e că, dacă aveți mai mult de patruzeci de ani, le cunoașteți, dar, dacă aveți sub patruzeci de ani, nu le cunoașteți. În urmă cu vreo cincizeci de ani, în general bisericile au încetat să mai învețe poruncile, de la amvon, la școala duminicală sau oriunde altundeva. Nu vreau să spun că nu a fost învățată deloc niciuna dintre principiile morale și spirituale ale Decalogului (cu toate că întrece orice dispută faptul că bisericile care au rămas tari în ce privește Evanghelia, au fost, în mod comparativ, slabe în domeniul etic). Vreau să spun doar că Decalogul, ca un cod unificat de purtare și ca un tipar comportamental, a fost eliminat. Așa că întreb: ai putea repeta din memorie cele Zece Porunci? Ți s-a cerut vreodată să le memorezi, cum mi s-a cerut cu mult timp în urmă și cum i s-a cerut tânărului bogat? Sper ca această broșură să te ajute să avansezi în această privință. Dar să ne întoarcem acum la tânărul lider bogat.

#### Păzirea celor Zece Porunci

„Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea”, a spus el (Marcu 10: 20) – și e clar că a crezut aceasta. Dar, la fel ca mulți alții, el trăia pe baza lucrurilor aflate la suprafață și era în mare parte ignorant față de ceea ce se întâmpla înlăuntrul lui. Încă nu a ajuns conștient de faptul că Legea lui Dumnezeu condamnă nu doar acte nelegiuite, ci și dorințele nelegiuite, la fel ca și visele și fanteziile în care încâlci Legea. Nici nu și-a dat seama că adevărata dragoste față de aproapele nu depinde de faptul că îți place sau nu de aproapele tău, ci se dezvoltă din smerenie și din recunoștința față de Dumnezeu, că trebuie să cuprindă imaginația și că trebuie să aibă un scop bine definit și o pasiune până la limitele de care e capabil cineva. Orice mai puțin de aceasta înseamnă eșecul de a păzi poruncile așa cum sunt chemați să facă niște slujitori ai lui Dumnezeu. De fapt, Isus însuși este întruparea celor Zece Porunci, iar a trăi mai prejos de standardul de slujire pe care l-a stabilit viața Sa înseamnă, pur și simplu, a falimenta în iubirea față de aproapele. Dar tânărul lider nu a priceput încă toate aceste lucruri, așa că pretenția lui de a fi păzit toate poruncile pe care le-a menționat Isus revelează ignoranța sa, atât cu

privire la ceea ce înseamnă adevărata păzire a Legii, cât și cu privire la eul său real, nesupus. Acestea sunt adevăruri care au de a face cu viețile noastre, nu mai puțin decât au avut de a face cu viața acestui om care îi puneă întrebări lui Isus.

### *Calea către viață*

„Ce-mi mai lipsește?”, a întrebat tânărul lider (Matei 19: 20). Isus i-a dat un răspuns care avea două părți. El trebuie să renunțe la averea sa considerată idolul care îi ținea în prezent inima în robie („vinde ce ai, dă la săraci”, v. 21) și trebuia să-L urmeze pe Isus în cel mai literal sens, nu doar să învețe să trăiască pe baza învățăturilor Lui, ci pur și simplu să se alăture micului grup de ucenici (urmași!) care umblau cu El în lucrarea Sa itinerantă, fără să posede nimic și să depindă de generozitatea altora pentru hrana de fiecare zi și pentru un adăpost pentru fiecare noapte („vino, și urmează-Mă”, v. 21).

Aceasta ar însemna pentru tânărul plutocrat un mod de viață exterior cu totul nou, iar, prin asocierea cu Isus, el urma să experimenteze și transformarea lăuntrică, găsindu-și inima reorientată în dragoste și în loialitate față de Isus și față de Tatăl, și, printre alte lucruri, față de cele Zece Porunci văzute acum ca un program al recunoștinței, o prescripție de a-L onora, de a-I aduce plăcere și de a-L glorifica pe Dumnezeu, un drum înspre bucuria sfântă a supunerii. Astfel că realități ca pocăința, credința și regenerarea (nașterea din nou) vor fi împlinite în această viață ex-bogată, post-politică.

Din păcate, acest lucru nu a avut loc. „Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții” (Matei 19: 22). El nu s-a putut împăca

Păzirea celor Zece Porunci cu o transformare atât de radicală; așa că a sfârșit pierzând viața veșnică pe care credea că o căuta.

Tema acestei cărți e *trăirea* celor Zece Porunci, iar adevărul pe care trebuie să-l învățăm din întâmplarea cu tânărul lider bogat e că numai printr-o pocăință din toată inima față de stilul de viață caracterizat de trăirea pentru sine de până acum, printr-o acceptare

smerită a lui Isus Cristos și printr-o încredere în El ca Domnul și Mântuitorul viu al cuiva și prin regenerarea care transformă inima, lucrată de Duhul Sfânt, păzirea poruncilor va trece dincolo de a avea un rol formal, exterior, pentru a deveni preocuparea substanțială a vieții lăuntrice a unui om izvorând dintr-o inimă care se teme cu adevărat de Dumnezeu și care îl onorează pe Dumnezeu cu adevărat. Trebuie să fim foarte clari cu privire la acest lucru înainte de a începe să explorăm valorile, viziunile și virtuțile pe care le implică trăirea celor Zece Porunci. Potrivit Evangheliei Noului Testament, singura cale înspre o asemenea viață e calea credinței și a pocăinței. Să nu uităm aceasta niciodată.

Studiu biblic suplimentar

*Un studiu comparativ:*

Compară cele trei relatări paralele despre tânărul lider bogat (Matei 19: 11-30; Marcu 10: 11-31;

*Calea către viață*

Luca 18: 11-30) și observă comentariile lui Isus cu privire la bogăție și mântuire.

Întrebări pentru meditație și discuție

Crezi că Isus cheamă toate persoanele bogate să renunțe la bogăție, ca o condiție a uceniciei? Dacă nu, care ar trebui să fie atitudinea lor față de bogăția lor?

Crezi că oamenii de azi se amăgesc întrebându-se dacă păzesc sau nu poruncile lui Dumnezeu?

Ce ne pretinde nouă azi urmarea lui Isus? Ar trebui pus un accent mai mare pe păzirea poruncilor sau nu?

*Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.*

DEUTERONOMUL 6: 5

CAPITOLUL 2

Un tipar comportamental

Viața înseamnă relații – cu Dumnezeu, cu oamenii, cu lucrurile.

Pune-ți relațiile în ordine și viața va fi o bucurie, altfel va fi o povară. E un lucru natural să iubești viața și e împotriva naturii să vrei să se termine; cu toate acestea, în zilele de azi, ca și atunci când \*s-a născut creștinismul, mulți experimentează viața ca pe o nenorocire lipsită de sens, încât gândurile lor se întorc în mod serios către sinucidere. Ce a mers rău? Probabil relațiile. Cu toate că depresia poate avea rădăcini fizice și ar putea fi rezolvată printr-un tratament fizic, totuși relațiile tulburate reprezintă, de obicei, cel puțin o parte a problemei și, pentru o cură deplină, acestea trebuie rezolvate.

Ce implică aceasta? Asistenții sociali știu în ce măsură lipsa relațiilor umane semnificative risipesc spiritul și încearcă să dea un ajutor în acest domeniu. Acest fapt singular, însă, e mai puțin decât jumătatea remediei.

#### Păzirea celor Zece Porunci

Adevărata bucurie vine doar prin relații semnificative cu Dumnezeu, prin gustarea dragostei Sale și prin umblarea pe calea lui Cristos. Aceasta e adevărata *dolce vita*, viața care e cu adevărat dulce și bună.

#### Înțelepciunea uitată

Acum, tiparul pentru această viață a fost prezentat pentru toate timpurile în cele Zece Porunci pe care Dumnezeu le-a dat evreilor prin Moise pe Sinai, cu aproximativ 13 secole înainte de Cristos. Creștinii de ieri le-au văzut ca fiind (pentru a cita titlul comentariului făcut de William Barclay asupra lor) *Ghidul etic al omului obișnuit*. Aveau dreptate. Lumea de azi, chiar Biserica de azi, le-a uitat în mare parte (ai putea să le reciți?). Aici, se află, sub forma unui sâmbure, înțelepciunea de care avem nevoie.

Din cauză că Scriptura numește cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu „lege”, noi ne asumăm faptul că ele sunt ca legile țării, un cod formal alcătuit din porunci de genul: *fă și nu fă*, care limitează libertatea personală de dragul ordinii publice. Dar comparația e greșită. *Torah* (cuvântul ebraic pentru „lege”) înseamnă un fel de instruire pe care-o dă un părinte bun copilului său. Textele din

Proverbele 1: 8 și 6: 20 chiar folosesc cuvântul *torah* pentru învățătura părintească.

### *Un tipar comportamental*

Gândiți-vă la toate cuvintele înțeleptului către fiul său în Proverbele 1: 8-8: 36 ca fiind adresate nouă de către Tatăl nostru ceresc (după cum sunt în adevăr și după cum afirmă Augustin în afirmația lui: „ceea ce spune Scriptura, Tu spui”). Aceasta îți va da o idee corectă cu privire la natura și scopul Legii lui Dumnezeu. Ea nu are rolul de a împiedica exprimarea de sine (cu toate că uneori poate părea că face aceasta – căci copiii urăsc disciplina!), ci de a ne conduce pe acele căi care sunt cele mai bune pentru noi. Legea părintească a lui Dumnezeu exprimă dragostea părintească a lui Dumnezeu.

Ceva mai puțin creștin?

Unii citesc Vechiul Testament ca pe o bâjbâială și o ghicire primitive pe care Noul Testament le dă la o parte. Dar Dumnezeu „a vorbit [...] prin proroci” (Evrei 1: 1), dintre care Moise a fost cel mai mare (vezi Deuteronomul 34: 11-12); iar poruncile Lui, date prin Moise, stabilesc un standard moral și spiritual pentru trăire care nu e înlocuit, ci care deține autoritatea lui Dumnezeu pentru totdeauna. Observați că legea dublă a lui Isus cu privire la dragoste, lege care rezumă poruncile, provine de la Moise care le-a elaborat, învățat fiind de Dumnezeu (căci aceasta reprezintă codul de legi al Pentateuhului). „Să iubești pe [...] Dumnezeul tău”.

Păzirea celor Zece Porunci e din Deuteronomul 6: 5, iar „să iubești pe aproapele tău” din Leviticul 19: 18.

Nu poate fi accentuat suficient de mult faptul că învățătura morală a Vechiului Testament (ca lucru distinct de revelarea harului în Vechiul Testament) nu e inferioară față de cea din Noul Testament, cu atât mai puțin față de standardele convenționale din zilele noastre. Barbaria sexului neîngăduit, a violenței, a exploatării, a execuțiilor ca mijloc de desfășurare a afacerilor, a luptei de clasă, a lipsei de respect pentru familia cuiva și altele de felul acesta, sunt sancționate doar de societatea noastră modernă seculară. Presupunerea Vechi Testament

primitiv și, în special, poruncile vechi de trei mii de ani, reprezintă și ele bastioane împotriva tuturor acestor lucruri.

Nu poate fi accentuat suficient de mult faptul că învățătura morală a Vechiului Testament (ca lucru distinct de revelarea harului în Vechiul Testament) nu e inferioară față de cea din Noul Testament, cu atât mai puțin față de standardele convenționale din zilele noastre.

Dar (spui tu) acest fel de vorbire nu așază Vechiul Testament deasupra lui Cristos? E corect lucrul acesta? Cu siguranță că învățătura care-L antedatează cu un

Un tipar comportamental mileniu și un sfert trebuie să fie inferioară față de El, nu? Cu siguranță că poruncile sunt prea negativiste, spu întotdeauna doar „nu” – nu e așa? Cu siguranță că trebuie să căutăm altundeva standardele creștine definitive, nu? Întrebări corecte; dar există un răspuns în două părți.

Întâi, Cristos a spus în Predica de pe Munte (Matei 5: 17) că El n-a venit să abolească Legea, ci \*s-o împlinească, adică, să fie El, și să-i ajute pe alții să fie tot ce a cerut Dumnezeu în porunci. Ceea ce a desființat Isus au fost interpretările inadecvate ale Legii, nu Legea însăși (Matei 5: 21-48; 15: 1-9; etc). Dând interpretări adevărate, de fapt, El a proclamat din nou Legea. Predica de pe Munte constă din teme luate din Decalog și dezvoltate în contextul creștin.

În al doilea rând, forma negativă a poruncilor are implicații pozitive. „Când un păcat e interzis, îndatorirea contrară e poruncită” (Marele catehism de la Westminster, întrebarea 99). A fost nevoie să fie folosită forma negativă la Sinai (ca și în Occident, azi) pentru a pune frâu fărădelegii curente care amenința atât evlavie, cât și viața națională. Dar conținutul pozitiv indicat de Cristos – iubirea lui Dumnezeu cu toată puterea și iubirea aproapelui ca pe sine – este foarte clar acolo, după cum vom vedea.

Păzirea celor Zece Porunci

Studiu biblic suplimentar

Cristos și Legea:

Matei 5: 17-48; 12: 1-14; 15: 1-9; 22: 340 Un stil nou de viață

*pentru un popor nou:*

Efeseni 4: 17-5: 14

Întrebări pentru meditație și discuție

De ce sunt relațiile atât de importante în viețile noastre și cum se potrivește în acest context relația cu Dumnezeu?

Ce vrea să spună Packer prin afirmația că Isus „a proclamat din nou Legea”?

Legea ia forma unor serii de interdicții; totuși e considerată a fi pozitivă, nu negativă, în conținutul ei. Explică lucrul acesta.

*Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.*

exodul 20: 2-3

### CAPITOLUL 3

Eu și tu

Dintre relațiile care compun viața noastră, câteva sunt personale, câteva nu. O relație personală e cea avută cu un subiect personal, un „tu” care spune „eu” când ni se adresează. O relație impersonală e cea avută cu un obiect impersonal, un lucru. Relațiile pe care le avem, de exemplu, cu mașini, case, cuptoare și computere sunt impersonale, chiar dacă le dăm nume de alint; le folosim ca lucruri necesare pentru confortul nostru, ca instrumente prin care ne exprimăm pe noi înșine și prin care punem în aplicare planurile și e drept să fie așa. Dar a trata persoanele în acest fel e greșit și cu adevărat distructiv, deoarece persoanele nu suportă să fie tratate ca obiecte. Persoanele au valoare în ele însele și reprezintă în ele un scop; trebuie respectate ca persoane, nu folosite ca pioni. Ca \*s-o afirmăm într-un mod pozitiv, persoanele au pretenții. Ele comunică și ne cer să răspundem comunicând. În relații personale adevărate, fiecare persoană

1.3.,” 1 t v. j-Zițăg. W – \*

Păzirea celor Zece Porunci iubește, îl onorează și îl slujește pe

celălalt, iar răspunsul reprezintă regula vieții. În această lume căzută, în care prea adesea se întâmplă ca tu să fii Dumnezeu tău, iar eu al meu, puține relații sunt îndeajuns de personale, chiar și acasă și cu așa-numiții prieteni; în mod alternativ, ne folosim și ne ignorăm reciproc într-un mod groaznic. „Nimeni nu mă tratează ca pe o persoană; nimănui nu-i pasă de mine” e un strigăt foarte obișnuit al vremii noastre, dar problema e la fel de veche ca omenirea.

### Relații personale cu Dumnezeu

Acum, relațiile creștinului cu Dumnezeu Creatorul e o problemă absolut personală, o relație de „eu-tu”. Pentru creștin, Dumnezeu nu e, așa cum e pentru unii, o forță cosmică pe care să o exploatezi, un obiect infinit care să nu pretindă de la creștin mai mult decât a pretins duhul lămpii de la Aladdin. Creștinii știu că Dumnezeu i-a chemat într-o relație reciprocă de dragoste și slujire, de ascultare și răspuns reciproc, de cerere, dăruire, primire și împărtășire, din partea ambelor părți. Creștinii învață aceasta privind-L și ascultându-L pe Dumnezeul întrupat din istorisirile din evanghelii și luând aminte la cuvintele în legătură cu o invitație, cu o poruncă și cu o promisiune, pe care Dumnezeu le-a spus prin profeți și prin apostoli. Iar lista poruncilor, prezentată de două ori

### *Eu și tu*

(Exodul 20: 1-17; Deuteronomul 5: 1-21), face acest lucru clar în mod special.

Poruncile reprezintă edictul lui Dumnezeu față de persoanele pe care El le-a iubit și pe care le-a mântuit, cărora le vorbește în termeni de „eu-tu” la fiecare punct. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos [...] [Tu] să [...]”. Cele Zece Porunci care întrupează intenția Creatorului pentru viața umană, sunt prezentate aici drept căi de a menține o relație răscumpărată care a fost dată deja prin har. Iar pentru creștinii de azi, ca și pentru iudei la Sinai, păzirea Legii (adică, împlinirea poruncilor referitoare la Dumnezeul nostru, poruncile 1-4, și cele referitoare la aproapele nostru, poruncile 1-10) nu înseamnă o încercare de a câștiga admirația lui Dumnezeu și de a-L îndatora față

de noi, ci reprezintă forma și substanța răspunsului plin de recunoștință și personal față de dragostea Sa.

Am vorbit despre Creatorul nostru ca și cum ar fi o singură persoană, așa cum presupun iudeii, musulmanii și unitarienii că ar fi; dar acum e momentul să indicăm faptul că creștinii știu că singurul Dumnezeu e triper-sonal și știu, de asemenea, că părtășia cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul, în care ei, ca păcătoși mântuiți, sunt chemați, trebuie să fie modelată după părtășia Fiului cu Tatăl, așa cum este ea revelată în viața Sa pe pământ. Supunere din dragoste, loialitate plină de bucurie și o dedicare din

Păzirea celor Zece Porunci toată inima față de Tatăl Său – aceasta a fost calea lui Isus; aceeași atitudine trebuie să fie acum a noastră, atât față de Tatăl, cât și față de Fiul (și, într-adevăr, față de Duhul, cu toate că noi nu ne relaționăm la Duhul în același mod direct). Relațiile noastre de dragoste față de persoanele Dumnezeirii trebuie, așadar, să fie modelate după relațiile de dragoste care există în Dumnezeirea însăși. Nicio legătură cunoscută vreodată de oameni nu e mai profundă decât aceasta, nici nu pretinde mai mult decât aceasta – și (ca să adăugăm aceasta) nu are un efect transformator mai mare.

În toate relațiile umane care se dezvoltă întră cinci elemente, de ambele părți: acceptarea, cererea, promisiunea, dorința de a fi pe plac și, unde e necesar, cererea de iertare. Când Dumnezeu ne ia în familia Sa, El ne acceptă pe baza ispășirii făcute de Cristos; El pretinde să-L slujim prin viața noastră; „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” făcute nouă (2 Petru 1: 4) ne garantează că vom fi protejați și că ne va purta de grijă; și El Se angajează să ne facă plăcere călăuzindu-ne în plinătatea bucuriei Sale. (Nu e nevoie de nicio scuză pentru oricare dintre aceste lucruri! Totul e har mare și glorios.)

*Partea noastră e să-L acceptăm pe Domnul cel treimic ca Dumnezeuul nostru; să cerem și să depindem zilnic de El pentru orice am avea nevoie; să promitem o*

*Eu și tu supunere loială și să ne ținem promisiunea în puterea Lui; în tot ce facem, să avem ca scop dorința de a-L fi pe plac; și să practicăm*

*în mod constant pocăința.*

Partea noastră e să-L acceptăm pe Domnul cel treimic ca Dumnezeu nostru; să cerem și să depindem zilnic de El pentru orice am avea nevoie; să promitem o supunere loială și să ne ținem promisiunea în puterea Lui; în tot ce facem, să avem ca scop dorința de a-I fi pe plac; și să practicăm în mod constant pocăința, care începe cu mărturisirea și cu exprimarea regretului pentru păcatele noastre și se sfârșește cu renunțarea la ele și cu cererea de a fi scăpați de ele. După cum suntem atenți la dorințele celor pe care îi iubim în familia umană, tot așa suntem atenți la Legea Domnului din dragoste pentru Domnul Legii.

Fariseii, crezând că I-au făcut un serviciu lui Dumnezeu slujind fără dragoste Legea, au depersonalizat toate relațiile și s-au dezumanizat pe ei înșiși, iar Isus i-a condamnat pentru aceasta. Ceea ce înseamnă cu adevărat slujirea lui Dumnezeu e reprezentat de relațiile de dragoste cu Dumnezeu și cu alții, din cauza Lui, așa cum sunt ele prescrise în Decalog. Dragostea care răspunde iubirii Lui – după cum e scris: „Eu sunt [...] [tu] să [...]” – reprezintă secretul real al păzirii Legii. Am învățat noi oare acest secret deja?

I». „¥. – \*? « „- vi.w. vtv,

; v. fv».;...;

Păzirea celor Zece Porunci

Studiu biblic suplimentar

*Păzirea Legii din dragoste:*

Deuteronomul 11 *Păzirea Legii fără dragoste:*

Matei 23

Întrebări pentru meditație și discuție

De ce e greșit să te folosești de oameni? În care circumstanțe facem noi aceasta?

Care e importanța relației de tip „eu-tu” dintre Dumnezeu și noi în determinarea răspunsului nostru față de porunci?

Ce înseamnă afirmația că fariseii au depersonalizat relațiile și, astfel, s-au dezumanizat pe ei înșiși?

*Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții:  
căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea.*

ROMANI 13: 8

CAPITOLUL 4

Lege și dragoste

Valoarea celor Zece Porunci e scăzută azi. De ce? În parte, din cauză că sunt lege, denumind lucruri particulare care ar trebui și care nu ar trebui să fie făcute. Oamenilor nu le place Legea (acesta e un semn al păcătoșeniei noastre) și \*s-a răspândit ideea că creștinii nu ar trebui să fie călăuziți de Lege, ci doar de dragoste.

Etica situațională

Această idee care are numele modern de „etică situațională” vede Decalogul, împreună cu restul învățăturii biblice despre comportament, doar ca o formulă aproximativă consfințită de datină (nu o învățătură divină, ci o generalizare umană) cu privire la căile în care e exprimată dragostea de obicei. Însă, afirmă situaționiștii, toate regulile au excepții, iar poruncile pot fi \*încălcate pe drept dacă, prin aceasta, putem face mai mult bine mai multor oameni. Așa că, în fiecare situație, întrebarea care

Păzirea celor Zece Porunci se pune e dacă păzirea Legii e, într-adevăr, cel mai bun lucru pe care îl putem face. Astfel că viața morală devine ceva asemenea întrunirilor unor cântăreți de jazz care se adună să improvizeze împreună: în orice moment eu pot improviza pentru mine, în loc să cânt notele din partitură.

S-au făcut încercări de a justifica în termeni situaționiști acțiuni variind de la desfrâu la acte politice subversive, sub motivul că acestea \*s-au făcut pentru o cauză bună. Situaționismul afirmă că scopul scuză mijloacele.

O ANTITEZĂ FALSĂ

Totuși antiteza dragoste-sau-lege e falsă, după cum și devalorizarea legii e un lucru pervers. Dragostea și legea nu sunt oponenți, ci aliați, formând împreună axa moralității. Legea are nevoie de dragoste ca energie a ei, altfel vom avea acel fariseism care așază

principiile înaintea oamenilor și spune că cineva poate fi perfect bun fără să-și iubească, de fapt, aproapele. Cea mai adevărată și mai amiabilă cale de a interpreta situaționismul e să-l vedem ca fiind o reacție împotriva unui fariseism real sau imaginar. Chiar și așa, înseamnă un salt din tigaie în foc, de vreme ce corectitudinea, oricât de rece ar fi ea, face mai puține victime decât absența legii, indiferent cât de

*Lege și dragoste* bine intenționată ar fi aceasta. Iar dragostea are nevoie de lege ca ochi ai ei, căci dragostea *tagape* al creștinismului, la fel ca și *erosul* sexual) e oarbă. A dori să iubești pe cineva într-un mod creștinesc nu îți spune de la sine cum să o faci. Doar în măsura în care luăm în considerare limitele stabilite de Legea lui Dumnezeu putem să facem oamenilor cu adevărat bine.

*Legea lui Dumnezeu exprimă caracterul Său. Legea reflectă comportamentul Său; ne avertizează cu privire la ce îi va plăcea și la ce va urî El să vadă în noi. Legea reprezintă o rețetă pentru sfințenie, pentru asemănarea cu Dumnezeu, care vine din dedicare și care e adevăratul Său chip în om.*

Păstrați înaintea ochilor două adevăruri. Întâi, Legea lui Dumnezeu exprimă caracterul Său. Legea reflectă comportamentul Său; ne avertizează cu privire la ce îi va plăcea și la ce va urî El să vadă în noi. Legea reprezintă o rețetă pentru sfințenie, pentru asemănarea cu Dumnezeu care vine din dedicare și care e adevăratul Său chip în om. Și în felul acesta (iată al doilea adevăr), Legea lui Dumnezeu se potrivește cu natura umană. După cum mașinile, fiind construite așa cum sunt ele, funcționează doar atunci când au benzină în rezervor, tot așa noi, fiind creați așa cum suntem, ne găsim împlinirea

\* «r. a (i».

Păzirea celor Zece Porunci într-o viață caracterizată de păzirea Legii. Pentru aceasta suntem atât creați, cât și răscumparați.

Permisivitate?

Situaționismul înseamnă un spirit lumesc, nu doar din cauză că deschide atât de evident ușa cedării în fața plăcerilor, ci și din cauză că

are scopul de a forța moralitatea creștină să se conformeze tiparului „permisiv”, la modă, al secularismului occidental decadent care respinge limitările din partea oricărei autorități exterioare și care consideră că suntem îndeajuns de înțelepți și de buni să vedem care lucru e cu adevărat cel mai bun, doar privind la el. Dar, după standardele biblice, aceasta e una dintre multele înșelătorii născute din mândria satanică, care îl sfidează pe Dumnezeu, mândrie cu care suntem infectați, noi, toate creaturile căzute.

Isus, Fiul lui Dumnezeu întrupat, a fost omul perfect, capabil să spună: „Eu iubesc pe Tatăl” și „totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 14: 31; 8: 29). Dacă a fost cineva calificat să detecteze neajunsuri în cele Zece Porunci și să ne conducă dincolo de ele la ceva mai bun, El a fost Acela. Dar ce a făcut El? El le-a afirmat ca având autoritate veșnică (Matei 5: 11-20) și ca fiind centrale față de adevărata religie (19: 17-19). El le-a explicat, arătând cum interziceau ele atitudinile greșite, la fel și acțiunile greșite,

*Lege și dragoste* și expunând eschivările (5: 21-30, poruncile a șasea și a șaptea; 15: 1-9, porunca a cincea; cf. 23: 11-22 și 5: 31-36, despre principiile celei de-a treia porunci). Și El a insistat mereu că le-a păzit (Luca 6: 1-10, a patra poruncă). Când Ioan spune: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5: 3), cuvintele lui descriu religia lui Isus și ne reamintesc faptul că Isus a definit dragostea și ucenicia față de Sine în termenii păzirii poruncilor Sale (Ioan 14: 15,21-24; cf. Matei 28: 19,20). Păzirea poruncilor reprezintă singura cale adevărată de a-I iubi pe Tatăl și pe Fiul.

Și e, totodată, singura cale adevărată de a-l iubi pe aproapele tău. Când Pavel spune că: „cine iubește pe alții, a împlinit Legea” (Romani 13: 8; cf. v. 10), el se explică indicând că dragostea față de aproapele îmbrățișează interdicțiile specifice referitoare la adulter, crimă, furt și invidie. El nu spune că dragostea față de aproapele le anulează pe acestea! Când aproapele meu spune, cu cuvintele cântecului: „Vino, să ne culcăm împreună” sau să păcătuim împreună în vreun fel, eu îi arăt aproapelui meu dragostea nu

consimțind, ci împotrivindu-mă și arătându-i din ce cauză ar trebui să-și retragă propunerea, așa cum a făcut Iosif (Genesa 39: 8).

Permisivitatea morală, presupusă a fi atât de eliberatoare și de satisfăcătoare, produce, de fapt, răni și e distrugătoare: nu doar față de societate (pe care o

Păzirea celor Zece Porunci protejează Legea lui Dumnezeu), ci și față de individul lipsit de lege, care ajunge insensibil și redus ca persoană de fiecare dată. Primul apărător al permisivității a fost Satana la cădere, dar promisiunea lui că omul va fi asemenea lui Dumnezeu, făcută celor ce nu s-au supus legii, a fost o minciună. Slujirea cea mai plină de dragoste făcută de creștin aproapelui său în lumea noastră modernă care înghite atât de ușor această minciună străveche constă în a susține autoritatea Legii lui Dumnezeu ca singurul ghid adevărat al omului înspre viața adevărată.

Studiu biblic suplimentar

*Dragostea și poruncile:*

1 Ioan 1-3

Galateni 5: 2-6: 10

Întrebări pentru meditație și discuție

Cum justifică situaționiștii acțiuni pe care alții le consideră greșite? Ești de acord cu modul lor de a raționa? poți combate?

„Dragostea și legea nu sunt oponenți, ci aliați”. În ce fel?

Ce revelează Legea lui Dumnezeu cu privire la natura umană? La ce ne ajută acest lucru?

«swrcf Domnul, Dumnezeul tău. exodul 20: 2, 5, 7,10,12

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 4

Domnul, Dumnezeul tău

Când a dat Dumnezeu lui Israel cele Zece Porunci pe Sinai (Exodul 20: 1-17), ca introducere, s-a prezentat pe Sine. „Arunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis: „Eu sunt Domnul,

Dumnezeul tău, care te-a scos din [...] din casa robiei. Să nu [...]”. (Exodul 20: 1-3). Ceea ce este Dumnezeu și ce a făcut determină ceea ce trebuie să fie și să facă poporul Său. Astfel că studiul Decalogului ar trebui să înceapă prin a vedea ce ne spune despre Dumnezeu.

Întâi, El e Dumnezeu creației și al legământului. A patra poruncă afirmă că El a creat cerurile, pământul, marea „și tot ce este în ele” (v. 11). Eu, tu și toate celelalte, așadar, există nu în mod independent, ci prin voia și puterea lui Dumnezeu. Împreună cu aceasta, formula care se repetă de cinci ori, „Domnul [Iahve], Dumnezeuul tău” (versetele 2, 5, 7, 10, 12) revelează o dedicare în contextul legământului.

#### Păzirea celor Zece Porunci

„Domnul” e „Iahve”, numele potrivit prin care a vrut Dumnezeu ca israeliții să-L cunoască (vezi 3: 15). Este de la verbul „a fi”. Interpretarea pe care i-o dă Dumnezeu poate fi redată astfel: „Eu sunt ceea (sau cine) ce sunt” sau „Eu voi fi ceea ce voi fi” (3: 13), dar în ambele cazuri indică autoexistența, eternitatea și suveranitatea Lui. Totuși cuvintele adăugate, „Dumnezeul tău”, arată o relație specială pentru care termenul biblic obișnuit e cel de „legământ”.

#### Legământ

„Iahve” reprezintă numele de legământ al lui Dumnezeu, iar Scriptura compară legământul Său cu dedicarea omului în căsătorie: o promisiune liberă, deliberată, de a iubi, a proteja și de a purta de grijă celei pe care El o numește „soția Mea” și căreia El i Se prezintă ca fiind „soțul tău”. „Făcătorul tău este bărbatul tău” (Isaia 54: 5). Nu există o declarație mai bogată a relației de dragoste dintre Dumnezeu și cei răscumpărați de El decât în cuvintele simple „Dumnezeul tău”, împreună cu altele, la fel de simple: „voi fi Dumnezeuul tău” (Genesa 17: 7); „Eu sunt cu voi” (Hagai 1: 13; la fel a spus și Isus, Matei 28: 20); „Dumnezeu este pentru noi” (Romani 8: 31). Prepozițiile și pronumele personale pot exprima multe!

#### *Domnul, Dumnezeuul tău*

Creația și legământul împreună li dau lui Dumnezeu un drept

dublu la supunerea din partea noastră. Dreptul acesta se naște, am putea spune, atât din paternitate (calitatea de tată, în sensul creației), cât și din căsătorie (relația de legământ). Legământul Creatorului care, în vremurile Vechiului Testament, a fost făcut cu sămânța lui Avraam, prin Isaac și Iacov, îi îmbrățișează acum pe toți cei ce sunt sămânța lui Avraam prin credința în Isus Cristos. Astfel că toți cei care ne încredem în Isus Cristos ca Mântuitor al nostru trebuie să înțelegem că, potrivit legământului pe care îl mijlocește Isus, Dumnezeu \*S-a angajat să ne binecuvânteze „cu tot felul de binecuvântări duhovnicești [...] în Hristos” (Efeseni 1: 3; cf. Romani 8: 32); iar supunerea loială față de El, ca Tată al nostru prin Cristos și ca soț al nostru în legământ, trebuie să fie de acum încolo regula vieților noastre.

Libertate în al doilea rând, Dumnezeu e *răscumpărător și răsplătitor*. A răscumpăra înseamnă a redobândi dintr-o posesiune străină, de obicei prin plată (astfel, casele de amanet de stil vechi au reprezentat prin cele trei bile de bronz, semnul „Oficiului de răscumpărare”). Dumnezeu care i-a răscumpărat pe evrei din robia egipteană i-a răscumpărat pe creștini din robia păcatului și a lui

Păzirea celor Zece Porunci

Satana, cu prețul Calvarului. Acum, libertatea dobândită în felul acesta trebuie păstrată prin păzirea Legii Sale.

*Dumnezeul care i-a răscumpărat pe evrei din robia egipteană i-a răscumpărat pe creștini din robia păcatului și a lui Satana, cu prețul Calvarului.*

Acest lucru a fost adevărat pentru Israel într-un sens tipic: Dumnezeu le-a spus că supunerea va însemna, în locul captivității, o viață lungă „în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău” (v. 12), după cum El \*S-a îndurat „până la al miilea neam” de cei care L-au iubit și au păzit poruncile Lui (v. 6). Dar pentru Israel atunci, ca și pentru creștinii de acum, adevărul mai profund era acesta: păzirea Legii lui Dumnezeu aduce acea libertate mai profundă (mulțumirea lăuntrică) înspre care cea de-a zecea poruncă ne spune să ținim. Iată de ce a numit-o Iacov „legea libertății” (Iacov 1: 25). Păzirea Legii înseamnă

acel fel de viață pentru care am fost formați prin natură, deformați prin păcat și reformați prin har, viața care îi place lui Dumnezeu să o vadă și să o răsplătească; și numele care se potrivește acestui fel de viață e *libertate*.

*Domnul, Dumnezeuul tău*

Gelozie în al treilea rând, Dumnezeu e *gelos* și *judecă*. Gelozia Lui nu reprezintă un defect moral, cum ar putea sugera cuvântul, ci o calitate morală; e gelozia unui soț loial care pretinde pe drept exclusivitate în ce privește afecțiunea soției sale. Când Dumnezeu e respins, când voia Lui e disprețuită și loialitatea Lui trădată, ne putem aștepta ca El să „pedepsească” în judecata Lui (v. 5). Dumnezeu vorbește despre cei pe care îi pedepsește în felul acesta ca fiind persoane care, în fiecare generație care s-a succedat, L-au „urât”, iar verbul indică faptul că, în adâncul sufletului „toți ce-i ce sfidează poruncile lui Dumnezeu, fără a fi \*în stare să uite realitatea existenței Sale, doresc ca El să fie mort, sau diferit, și urăsc cu o ireverență amară atât poruncile, cât și amenințările Sale. Ne mai putem mira, atunci sau mai putem obiecta atunci când Dumnezeu răspunde unor asemenea oameni printr-o pedeapsă meritată?

Îl privim noi pe Dumnezeu legiuitorul așa cum este El în realitate? „Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu”, spune Pavel în Romani 11: 22, vorbind despre Evanghelie; „El este sever cu cei care au căzut, iar cu tine este bun, dacă rămâi în bunătatea Lui”. Bunătatea și asprimea apar împreună, de asemenea, în Decalog și vom fi \*înțelepți dacă vom lua aminte la mărturia acestuia cu privire la amândouă.

53

Păzirea celor Zece Porunci

Studiu biblic suplimentar

*Legământ și poruncă:*

Deuteronomul 21-30

Întrebări pentru meditație și discuție

De ce ar trebui să înceapă un studiu al Decalogului prin

examinarea a ceea ce afirmă despre Dumnezeu?

Ce ne învață căsătoria despre dedicarea lui Dumnezeu în legământul Său făcut cu poporul Său?

Cum produce libertate păzirea Legii lui Dumnezeu?

*Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.* exodul 20: 3

## CAPITOLUL 6

Cine e pe primul loc?

Porunca fundamentală, prima în importanță, dar și ca ordine, și reprezentând fundamentul pentru toate celelalte, e: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”. Adevărata religie începe cu acceptarea acestui lucru ca regulă a vieții tale.

Loialitate

Dumnezeul tău e ceea ce iubești, cauți, lucrul la care te închini, pe care îl slujești și pe care îl ași să te controleze. Pavel numește lăcomia „idolatrie” (Coloseni 3: 5) din cauză că ceea ce lăcomești tu – case, averi, podoabe, bani, poziție, succes sau orice altceva – e „*avut*” ca dumnezeu în acest sens. A-L avea pe Creatorul și pe Mântuitorul ca Dumnezeu al tău deasupra oricărui alt obiect de devoțiune (iată ce înseamnă „în afaiă de”) înseamnă să trăiești pentru El ca persoană într-o supunere plină de credincioșie și loialitate. Atitudinea unei loialități

Păzirea celor Zece Porunci dedicate lui Dumnezeu, exprimată în închinare și slujire potrivit cu Cuvântul Său, înseamnă frică de Domnul (reverență, nu panică!), pe care Biblia o vede ca fiind începutul și chiar esența înțelepciunii (Iov 28: 28; Psalmii 111: 10; Proverbele 1: 7; 9: 10). Loialitatea din inimă e solul din care crește viața sfântă.

Alți dumnezei

Ce alți dumnezei ar putea „avea” ceva în afară de Domnul? O mulțime. În cazul lui Israel, au existat baalii canaanenilor, acei zei veseli ai naturii, a căror închinare, după cum cunoaștem din arheologie și din texte scripturale ca cel din Osea 4: 11-14, era un dezmaț ce consta în mâncare în exces, beție și prostituție rituală. În cazul nostru

există încă marii dumnezei numiți Sex, Șekeli și Stomac (o trinitate nesfântă ce constituie un singur dumnezeu, eul), precum și celălalt trio înrobitor (Plăcere, Posesiuni și Poziție; închinarea la aceștia e descrisă în 1 Ioan 2: 16 ca „pofta ochilor, pofta cărnii și mândria din cauza posesiunilor” (ESV). Fotbalul, Firma, Francmasoneria și Familia sunt, de asemenea, dumnezei pentru unii și, de fapt, lista altor dumnezei e nesfârșită, căci orice lucru pe care îl lasă cineva să-i conducă viața devine dumnezeul său, iar cei ce pretind această prerogativă sunt numeroși cât o legiune. În cazul

*Cine e pe primul loc?*

loialităților de bază ale vieții, ispita reprezintă un monstru cu multe capete.

### O VIAȚĂ CONCENTRATĂ

Marea poruncă, prima, a spus Isus, e să-L iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu *toată* inima ta, cu *tot* sufletul tău și cu *tot* cugetul tău (Matei 22: 37; versiunea redată de Marcu 12: 30 mai adaugă o dimensiune: „cu toată puterea ta”). Citată din Deuteronomul 6: 4 și urm., unde e introdusă ca o amintire a faptului că Domnul e „unul”, însemnând „singurul” (ideea fiind, întâi, că niciunul dintre ceilalți dumnezei din jur nu poate fi identificat cu El și, în al doilea rând, faptul că fiind singurul care poate emite pretenții la închinarea și la slujirea noastră, El poate pretinde pe drept totul), această afirmație ne arată ce înseamnă loialitatea față de Dumnezeu. Ea pretinde dragoste, răspunzând dragostei lui Dumnezeu manifestate în crearea și mântuirea ta; și pretinde o concentrare totală a scopului, astfel încât în tot ceea ce faci să existe un singur scop pe care să-l țințești – acela de a-l fi pe plac lui Dumnezeu și de a-L glorifica.

„Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții”, a scris Pavel, „dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste” (2 Timotei 2: 4). La fel și în afaceri, angajatorii se așteaptă ca personalul angajat să dea dovadă de o loialitate totală iBlijiIliisi

Păzirea celor Zece Porunci

– Și noi considerăm că au dreptul să se aștepte la aceasta. Dar cu

cât e mai puternică pretenția lui Dumnezeu! Manifestăm noi față de Dumnezeu acea loialitate fermă, din toată inima, pe care o pretinde El și care I se cuvine? E cu adevărat El pe primul loc în viețile noastre?

*Manifestăm noi față de Dumnezeu acea loialitate fermă, din toată inima, pe care o pretinde El și care I se cuvine? E cu adevărat El pe primul loc în viețile noastre?*

Ce ar însemna în practică pentru mine să-L pun pe Dumnezeu pe primul loc? Cel puțin atât. Toate cele 101 de lucruri pe care trebuie să la fac în fiecare zi și cele 101 de cereri care mi se fac și pe care știu că trebuie să încerc să le împlinesc, vor fi văzute ca încercări de a-I aduce Lui o slujire din dragoste, iar eu îmi voi da toate silințele în toate domeniile pentru Numele Lui – atitudine care, așa cum a spus George Herbert într-un mod atrăgător, „face truda să fie ceva divin; cel care mătură o încăpere, ca supunere față de Legea Ta, face din aceasta și din acțiune ceva plăcut”.

Și, apoi, voi descoperi faptul că, prin lucrarea secretă a Duhului care e cunoscută prin efectele sale, scopul meu de a-I fi pe plac lui Dumnezeu îmi dă noi energii pentru toate aceste îndatorii și relații, energii pe care altfel nu

*Cine e pe primul loc?*

le-aș fi avut. „Nu aș fi putut să te iubesc atât de mult, dragă, dacă nu aș fi iubit onoarea mai mult”, a spus poetul. Puneți „Dumnezeu” în locul „onoarei” și veți avea cel mai profund adevăr despre dragostea creștinului față de aproapele său. Resentimentele, Tracteristice ale centrării pe sine, se dizolvă, iar plăcerea de a trăi, fericirea de a face lucruri, cât și dragostea față de alții, toate acestea cresc atunci când Dumnezeu e pe primul loc. Așa că ridică-te, întronează-L pe Dumnezeu și trăiește]

Studiu biblic suplimentar

*Priorități greșite:*

Hagai 1

*Dumnezeu disprețuit, obosit și jefuit:* Maleahi 1-4

Întrebări pentru meditație și discuție

Ce caracteristici persoana sau obiectul pe care îl alege cineva să îi fie dumnezeu? Ce dumnezeu (sau Dumnezeu) slujești?

De ce afirmă autorul: „Loialitatea din inimă e solul din care crește viața sfântă”?

Ce înseamnă în practică să nu ai alți dumnezei în afara lui Dumnezeu?

*Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.*

*Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești;*

*căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.*

exodul 20: 4-6

## CAPITOLUL 7

### Imaginația

Un cântec la modă în tinerețea mea începea cu aceste cuvinte: „Imaginația e nostimă; transformă o zi noroasă într-una senină...” Imaginația e un lucru uimitor! Imaginația creează (gândiți-vă la *Stăpânul inelelor*, la o piesă a lui Shakespeare sau la o simfonie a lui Beethoven). Menține relații, din cauză că îți arată ce gândește și simte cealaltă persoană. Ca parte a chipului lui Dumnezeu în noi, ea e un lucru bun și esențial; persoanele lipsite de imaginație au o deficiență majoră. Dar, ca toate lucrurile bune, imaginația o poate lua razna. Poate fi folosită pentru retragerea din realitate în fantezie, iar acest lucru e greșit și ruinător. Copiilor le place prefăcătoria, dar relațiile dintre adulți au nevoie de realism. Dacă cineva îi imaginează pe ceilalți oameni ca fiind diferiți de ceea ce sunt în realitate, vor exista probleme, după cum știu prea bine psihiatrii și consilierii maritali. Iar ceea ce e adevărat cu privire la relațiile

Păzirea celor Zece Porunci umane, e și mai adevărat cu privire la relația noastră cu Dumnezeu.

## Imaginându-l pe Dumnezeu

Cum ar trebui să ne gândim la Dumnezeu? Nu doar că nu ni-L putem imagina într-un mod adecvat, de vreme ce, în orice punct, El e mai mare decât putem cuprinde noi cu mintea noastră – dar nici nu ne încredem în ceva ce ne-ar sugera imaginația noastră cu privire la El, căci obiceiul înăscut al minților căzute e să-L micșoreze pe Dumnezeu. Păcatul și-a avut începutul ca răspuns la ispita „Veți fi ca Dumnezeu” (Genesa 3: 5), iar efectul dorinței noastre de a fi la nivelul lui Dumnezeu e acela că îl coborâm pe El la nivelul nostru. Acest lucru e ireal, ca să nu spunem lipsit de reverență, dar e ceea ce facem fiecare dintre noi atunci când imaginația se ține tare.

Din această cauză avem cea de-a doua poruncă: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor [...]”. Acest lucru interzice, nu închinarea în fața mai multor zei (căci prima poruncă \*s-a ocupat de acest subiect), ci a-L imagina pe Dumnezeul adevărat ca fiind ca tine însuși sau ca ceva mai prejos. Atacul real al lui Dumnezeu e împotriva imaginilor mentale, imaginile în metal reprezentând mai mult consecința acestora, decât cauza. Atunci când israeliții \*s-au închinat lui Dumnezeu

*Imaginația* sub forma unui vițel de aur, ei și-au folosit imaginația pentru a-L concepe în termenii puterii, dar fără puritate; acesta a fost păcatul lor de bază. Și, dacă imaginația e cea care ne conduce gândurile cu privire la Dumnezeu, cu toții ne vom rătăci. Nu ar trebui să ne încredem în nicio afirmație care începe astfel: „Iată cum îmi place să mi-L imaginez pe Dumnezeu”. Un Dumnezeu imaginat va fi \*întotdeauna doar imaginar și ireal.

## Adevăratul Dumnezeu

Nu e un lucru înnebunitor atunci când, după ce ai corectat ideile greșite ale cuiva, să îți dai seama că nu a ascultat deloc și că continuă să-și expună vechea greșală? Măsurați prin aceasta ofensa adusă lui Dumnezeu dacă falimentăm să luăm aminte la ceea ce ne-a arătat cu privire la Sine. Căci El a făcut o regulă din a ne arăta mâna și inima Sa în cuvintele și faptele Sale înregistrate în Scriptură și, în mod suprem,

în viața pământească a Fiului Său întrupat, Isus Cristos, care e în toate sensurile chipul Său (Coloseni 1: 15; cf. Evrei 1: 3; Ioan 14: 1-10). Dumnezeu Tatăl e într-un totu asemănător lui Isus – acesta reprezintă cea mai emoționantă veste pe care o poate auzi cineva vreodată. Dar luăm noi aminte la ceea ce e revelat? Mă țin că nu. Imaginația preia din nou controlul.

#### Păzirea celor Zece Porunci

Ce facem noi? Ne *imaginăm* un conflict între modul în care e prezentat Dumnezeu în diferite părți ale Vechiului Testament și modul cum e prezentat în întreg Vechiul Testament, pe de o parte, și modul cum ni-l *imaginăm* noi pe Isus că ar fi fost. Ce fel de persoană îl socotești a fi? Blând, smerit și calm? Bun și întotdeauna disponibil să răspundă implorărilor și să ierte? E adevărat – dar e doar jumătate din adevăr, iar o jumătate de adevăr care e tratată ca și cum ar reprezenta întregul adevăr devine o falsitate întreagă. Ai uitat cum i-a scos cu biciul pe negustori din templu (Marcu 11: 11-17; Ioan 2: 11-16), cum a turnat vitriol verbal asupra liderilor recunoscuți ai sinagogii evreilor (Matei 23, etc.) și cum a blestemat smochinul ca semn al judecății care va veni asupra necredinciosului Israel (Marcu 11: 11-14,20 și urm.)? În Isus, la fel ca în întreaga descoperire de Sine a lui Dumnezeu de-a lungul Bibliei, există o combinație a milei și a purității, a pasiunii și a puterii, dar și a încetinelii în revărsarea mâniei și a severității în judecată, o combinație care ar trebui să ne smerească până la rădăcinile ființei noastre și să ne facă să strigăm în fiecare zi după îndurare. Dar suntem noi îndeajuns de realiști pentru a vedea acest lucru? Sau ne-a trădat imaginația încă o dată?

*În Isus, la fel ca în întreaga descoperire de Sine a lui Dumnezeu de-a lungul Bibliei, există o combinație a milei și a purității, a pasiunii și a puterii, dar și a*

*Imaginația încetinelii în revărsarea mâniei și a severității în judecată, o combinație care ar trebui să ne smerească până la rădăcinile ființei noastre și să ne facă să strigăm în fiecare zi după îndurare. Dar suntem noi îndeajuns de realiști pentru a vedea acest lucru? Sau ne-a*

*trădat imaginația încă o dată?*

Ne place să ne gândim că Dumnezeu e lumină, la fel ca și dragoste (1 Ioan 1: 5; 4: 8), mare și înfricoșat, la fel ca și statornic în dragoste (Neemia 1: 5)? Poate că nu, dar așa este El, și nenorocirea va veni peste noi dacă vom fi atât de nebuni și de neatenți încât să ni-L imaginăm diferit.

Dumnezeu încheie cea de-a doua poruncă (Exodul 20: 5 și urm.) amintindu-ne despre natura Sa reală ca Dumnezeul *gelos* care pretinde loialitate totală, ca Dumnezeul *drept* care își judecă dușmanii după merit și ca Dumnezeul *plin de har* care se îndură „până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. Și cum am putea păzi noi această poruncă? Ținând sub control imaginația noastră dezordonată și acceptând cu reverență faptul că Dumnezeu este așa cum spune El că e. Cât de puțin suntem gata să facem aceasta și cât de încet o acceptăm! Totuși, trebuie să învățăm să o facem; căci doar dacă e abandonată fantezia ce colorează totul în roz și dacă îi ia locul realismul, poate începe închinarea – adică închinarea în adevăr.

Păzirea celor Zece Porunci

Studiu biblic suplimentar

*Vițelul de aur și ceea ce a gândit Dumnezeu despre acesta:*

Exodul 32

Întrebări pentru meditație și discuție

De ce nu poate imaginația umană să-L înfățișeze în mod adecvat pe Dumnezeu?

Care e păcatul real care îndeamnă la crearea de imagini ale lui Dumnezeu? Reprezintă acest păcat o problemă în viața ta? Ce vei face cu el, dacă aceasta e situația?

Spune, în cuvintele tale, cum e Dumnezeu?

*Să nu iei în deșert Numele Domnului,*

*Dumnezeului tău;*

*căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel care va lua în deșert Numele Lui.*

exodul 20: 7

## CAPITOLUL 8

Vorbești serios?

„Scopul cuvintelor”, a spus un diplomat cinic, am uitat cine, „e să ascundă gândul”. Ca și comentariu asupra modului în care vorbim de fapt, această afirmație e prea adevărată pentru a fi bună. În mod regulat vorbim pentru efect, spunându-ne unii altora lucruri pe care nu le-am intenționat și pe care nu le-am putea apăra și făcând promisiuni pe care nu avem scopul ferm să le împlinim. „Vorbești serios?” e o întrebare care se cere adeseori pusă, căci de multe ori, când ar trebui să vorbim serios, nu o facem.

Șovăiala de a trata cuvintele noastre ca ceva care ne leagă – adică lipsa de disponibilitate de a ne considera implicați prin ceea ce tocmai am spus – reprezintă un simptom al păcatului care este viermele moral ce distruge integritatea. De ce sunt atât de des încălcate jurămintele de căsătorie, contractele dintre angajator și angajat și promisiunile obișnuite – de a face aceasta, de a te ocupa

Păzirea celor Zece Porunci de aceea, de a fi aici, de a merge acolo? De ce e viața noastră plină de promisiuni pe care, fie din răutate, fie din lipsă de organizare, din egoism sau din totală indiferență, nu am reușit să le ținem? De ce îi dezamăgim atât de des pe cei ce s-au încrezut în ceea ce am spus? Din cauza indisponibilității noastre păcătoase de a ne lua cuvântul în serios.

Luând numele lui Dumnezeu în deșert

Cu toate acestea, Biblia tratează promisiunea foarte serios; Dumnezeu pretinde credincioșie deplină în ce privește jurămintele noastre. De ce? În parte, din cauză că a fi vrednic de încredere e parte a chipului Său, pe care El vrea să îl vadă în noi; în parte, din cauză că, fără aceasta, societatea s-ar dezintegra. A treia poruncă indică preocuparea lui Dumnezeu pentru aceasta.

„Să nu folosești nesăbuit Numele Domnului, Dumnezeului tău” (NTR), afirmă ea. „Nesăbuit” înseamnă „în situații ireale”. Ceea ce e

interzis aici e orice utilizare sau implicare a Numelui lui Dumnezeu care este fără conținut, frivolă sau nesinceră. Acest lucru are de-a face cu cel puțin trei lucruri.

Primul lucru e *ireverența*, vorbirea sau gândirea despre Dumnezeu într-un mod care să-L insulte sau care să nu ia în serios înțelepciunea și bunătatea Lui. Iov a adus jertfe

*Vorbești serios?*

pentru copiii lui, cât timp au fost în viață, de teamă ca nu cumva ei să-L fi „blestemat pe Dumnezeu în inimile lor” (Iov 1: 5, ESV); -și, după moartea lor, când soția lui l-a îndemnat în amărăciunea ei: „Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2: 9), el n-o va face. Ori de câte ori preocuparea față de noi înșine ne face să-L urâm pe Dumnezeu pentru ceea ce îngăduie să ni se întâmple, nouă sau altora, noi încălcăm cea de-a treia poruncă.

Al doilea lucru îl reprezintă *limbajul urât*, folosirea Numelui lui Dumnezeu în înjurături, ca expresie a sentimentelor profane ale oamenilor. Profanările de fiecare zi – de exemplu: „O, Doamne”, „O, Cristoase”, și restul – se poate să nu reprezinte cele mai rele păcate, dar reprezintă o încălcare urâtă a celei de-a treia porunci, de vreme ce nu exprimă nici credință, nici închinare. Mânia ne copleșește pe fiecare dintre noi câteodată și e mai bine, fără îndoială, în asemenea clipe, să vorbim violent și să rostim blasfemii, decât să acționăm violent și distrugător. Dar dacă meditezi adesea la adevărul că Dumnezeu e Domn și hotărăște totul, inclusiv frustrările, pentru sfințirea noastră (Evrei 12: 1-11; cf. Romani 8: 28 și urm.), vei descoperi că vei fi tot mai des în stare, chiar în cele mai înnebunitoare clipe, să îți „ții nervii în frâu” – și acesta e cel mai bun lucru.

A treilea lucru, cel pe care trebuie să-l accentuăm în mod special, deoarece, după cum am văzut, cu toții

Păzirea celor Zece Porunci suntem atât de neglijenți aici, eț *inerea promisiunii*. Dacă L-am invocat pe Dumnezeu pe Nume cu scopul de a da credibilitate cuvintelor noastre, e o ireverență monstruoasă să le încălcăm apoi. „Să nu jurați fals pe Numele Meu,

profanând Numele Dumnezeului vostru” (Leviticul 19: 12, NTR; cf. Ieremia 5: 2; Zaharia 5: 4). Dumnezeu nu-l va socoti nevinovat pe cel care ia Numele Lui în deșert.

*De aceea, omul evlavios va fi foarte atent când va face promisiuni, dar le va ține cu conștiinciozitate odată ce au fost făcute, știind că iresponsabilitatea și lipsa de încredere în acest domeniu reprezintă păcate mari și cauzatoare de suferințe.*

Dar ideea conține ceva și mai profund. Când Isus a atacat ideea fariseilor potrivit căreia cineva poate încălca fără a se face vinovat orice jurământ făcut în numele vreunui obiect sacru, atâta timp cât Numele lui Dumnezeu nu a fost menționat în mod explicit, punctul de vedere al lui Isus a fost acela că nu-L poți ține pe Dumnezeu în afara niciunei tranzacții; El e peste tot și toate promisiunile sunt făcute în prezența Sa și I\*Î implică pe El, indiferent dacă e menționat Numele Lui sau nu (Matei 5: 33 și urm.). Astfel că toate promisiunile sunt sacre și trebuie ținute. Copiii știu aceasta și o resimt

*Vorbești serios?*

foarte puternic; e tragic faptul că adulții o uită atât de des.

De aceea, omul evlavios va fi foarte atent când va face promisiuni, dar le va ține cu conștiinciozitate odată ce au fost făcute, știind că iresponsabilitatea și lipsa de încredere în acest domeniu reprezintă păcate mari și cauzatoare de suferințe. Cât de greu ne vine să învățăm lucrul acesta! Și cât de multă nevoie avem să-l învățăm!

Studiu biblic suplimentar

*De ce trebuie să veghem asupra cuvintelor noastre:*

Matei 12: 22-37

Întrebări pentru meditație și discuție

De ce pretinde Dumnezeu să ne ținem jurămintele făcute?

A lua Numele Domnului în deșert are a face doar cu promisiunile făcute în Numele Lui? De ce da sau de ce nu?

Cum ai putea combate ideea fariseilor, potrivit căreia jurămintele care nu folosesc în mod specific Numele lui Dumnezeu pot fi \*încălcate fără a te face vinovat?

## CAPITOLUL 9

*Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca \*s-o sfințești.*

*Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeuul tău:*

*să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.*

*Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea \*S-a odihnit:*

*de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.*

exodul 20: 8-11

Îți dau timpul meu

Cea de-a patra poruncă, „Adu-ți aminte de ziua de Sabat, ca \*s-o sfințești” (NTR), ridică întrebări. Întâi, problema *istorică*: a existat păzirea Sabatului înainte de Sinai? Expresia „adu-ți aminte”, care introduce această poruncă, plus narațiunea cu privire la încetarea dăruirii manei de către Dumnezeu în cea de-a șaptea zi, din cauză că a dat-o ca Sabat pentru odihni (Exodul 16: 21-30), sugerează faptul că ea a existat, în timp ce Genesa 2: 2, 3 (Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta \*S-a odihnit) duce păzirea Sabatului înapoi până la creația însăși.

Sabatul și ziua Domnului în al doilea rând, problema *regulatoare*: care e relația dintre Sabatul din Vechiul Testament, ziua a șaptea a săptămânii, ce comemorează creația și răscumpărarea din Egipt (Deuteronomul 5: 15) și „ziua Domnului” în

Păzirea celor Zece Porunci care \*s-au întâlnit creștinii la închinare, prima zi a săptămânii care comemorează învierea lui Isus (vezi Ioan 20: 19; Fapte 20: 7; Apocalipsa 1: 10)? Pentru Toma d'Aquino și pentru Mărturisirea de Credință de la Westminster, relația reprezintă doar o nouă modalitate de a număra șase-și-unu, astfel încât ținerea zilei Domnului e forma creștină de păzire a Sabatului. „De la începutul lumii și până la învierea lui Cristos, Dumnezeu a stabilit ziua a șaptea a săptămânii să fie un Sabat săptămânal; iar prima zi a săptămânii de atunci încolo... care e Sabatul creștin” (Catehismul Mic

de la Westminster).

Aceasta pare să fie modul natural de a citi puținele evidențe (adică cele trei texte din Noul Testament indicate mai sus); dar adventiștii de ziua a șaptea continuă Sabatul din ziua de sâmbătă, negând faptul că ar fi existat vreo schimbare, în timp ce alții, împreună cu Augustin, observând că „odihna” poruncită era un tip al odihnei credinței noastre în Cristos, au tras concluzia că, la fel ca celelalte tipuri din Vechiul Testament, această poruncă e acum abolită. Deci, motivul pentru care țin ei ziua Domnului e practica Bisericii, mai degrabă decât porunca directă a lui Dumnezeu.

*Eliberarea de îndatoririle seculare ne câștigă libertatea de a-L sluji pe Dumnezeu în ziua Lui. Sabatul a fost ȋți dau timpul meu făcut o zi de odihnă sfântă, pentru ca să poată exista o zi de lucru sfânt. Recreația fizică și distracția familială nu vor fi excluse, dar ȋnchinarea și pȃrtășia creștină vor fi pe primul loc.*

Ȋn al treilea rând, problema *etică*: dacă ziua Domnului este sabbatul creștin, cum o sfințim noi? Răspuns – comportȃndu-ne aș a cum a făcut Isus. Sabatele Lui erau zile petrecute nu ȋn inactivitate și distracții, ci ȋn ȋnchinare față de Dumnezeu și ȋn facere de bine – ceea ce Micul Catehism numește „fapte de necesitate și de ȋndurare” (vezi Luca 4: 16; 13: 11-17; 14: 1-6). Eliberarea de ȋndatoririle seculare ne câștigă libertatea de a-L sluji pe Dumnezeu ȋn ziua Lui. Matthew Henry afirmă că Sabatul a fost făcut o zi *de odihnă* sfântă, pentru ca să poată exista o zi *de lucru* sfânt. Din această muncă sfântă, recreația fizică și distracția familială nu vor fi excluse, ȋn această lume a noastră, sedentară și plină de singurătate, dar ȋnchinarea și pȃrtășia creștină vor fi pe primul loc.

Timpul tău e al lui Dumnezeu

Concluziile trase din aceste trei ȋntrebări pot fi dispu-tabile, dar principiul de bază e clar – și anume, că trebuie să-L onorăm pe Dumnezeu nu doar prin loialitatea noastră zilnică (prima poruncă), prin gȃndire (porunca a

Pȃzirea celor Zece Porunci doua) și vorbire (porunca a treia), ci

și prin modul în care ne folosim timpul, într-un ritm dat de trudă și de odihnă – șase zile pentru muncă, încununate de una pentru închinare. Pretenția pe care o are Dumnezeu asupra Sabatelor noastre ne aduce aminte de faptul că timpul nostru e darul Lui pe care trebuie să I-l dăm înapoi și pe care trebuie să-l folosim pentru El. „îți dau timpul meu” include „îți dau clipele mele și zilele mele – îți dau timpul meu, tot”. Aici e locul unde începe adevărata supunere față de cea de-a patra poruncă.

Faptul că creștinii sunt administratori ai darurilor și ai banilor pe care li le-a dat Dumnezeu reprezintă un adevăr familiar în zilele de azi; faptul că suntem administratori ai timpului care ni s-a dat e mai puțin accentuat, dar la fel de adevărat. Putem învăța aceasta atât de la puritani, care au dat adeseori glas sentimentului lor cu privire la valoarea timpului, cât și de la Pavel care îndeamnă: „Fiți atenți, deci, cum trăiți [...] folosiți orice ocazie pe care o aveți, pentru că zilele sunt rele” (Efeseni 5: 15, 16, NTR; cf. Coloseni 4: 5). „Ocazie” înseamnă „clipă” sau „oportunitate”; „folosiți orice ocazie” înseamnă „a cumpăra cât poți de mult”, „a răscumpăra din risipire și inutilitate”; iar zilele sunt încă „rele”, după cum spune Pavel, adică pline de ispite și de opoziție din partea puterilor satanice (cf. Efeseni 6: 11-17). Satana vrea să vadă că fiecare minut e folosit în mod greșit; scopul *îți dau timpul meu* nostru trebuie să fie să facem fiecare minut să conteze pentru Dumnezeu.

Cum? Nu printr-o încercare grăbită și frenetică de a împacheta un sfert de activitate într-o cutiuță (o eroare obișnuită \n zilele de azi), ci printr-un stil de viață ordonat în căreîn ritmul stabilit al trudei și al odihnei, al muncii și al închinării, să fie acordat cu timpul potrivit somnului, familiei, câștigării banilor, îngrijirii casei, rugăciunii, recreației, și așa mai departe, astfel încât să stăpânim timpul, în loc să fim stăpâniți de acesta.

Puțini dintre noi, probabil, iau porunca a patra atât de în serios precum ar trebui. Propriile mele falimente, în acest domeniu, au fost mari. Mă întreb care e situația ta?

Studiu biblic suplimentar

*Cum să îi dăm timpul lui Dumnezeu:*

Isaia 58

Întrebări pentru meditație și discuție

Ce relație vezi între Sabatul din Vechiul Testament și ziua Domnului din Noul Testament? Apără-ți punctul de vedere împotriva părerilor alternative.

Cum putem sfinți în vremea noastră Sabatul?

Vorbind practic, ce implică faptul de a-I da tot timpul tău lui Dumnezeu?

*Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.*

exodul 20: 12

## CAPITOLUL 10

Dumnezeu și familia

După patru porunci care au avut de a face cu pretențiile directe ale lui Dumnezeu, urmează șase porunci referitoare la îndatorirea noastră față de semenii. Prima dintre acestea e: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”.

Respect față de părinți

Scriptura pune accent pe responsabilitatea părinților de a-și educa copiii și pe cea a copiilor de a-și onora părinții. În Vechiul Testament, lipsa de respect față de părinți reprezenta un păcat major: cel care și-a blestemat un părinte putea fi executat (Exodul 21: 17; Leviticul 20: 9), iar Ham a fost pedepsit pentru faptul că și-a bătut joc de tatăl său, Noe, când acesta din urmă dormea în urma beției cauzate de vinul puternic făcut de el (Genesa 9: 21-27). În Noul Testament, Isus îi critică pe fariseii care pretindeau că împlineau cea de-a cincea poruncă, în timp ce, de fapt, o încălcau lăsându-și părinții în sărăcie

Păzirea celor Zece Porunci

(Matei 15: 1-9), iar nesupunerea față de părinți indică decadență și apostazie (Romani 1: 30; 2 Timotei 3: 2).

De ce subliniază Dumnezeu îndatorirea de a „iubi, cinști și a purta de grijă tatălui meu și mamei mele” (după cum afirmă Catehismul)? Pentru mai multe motive.

Întâi, familia reprezintă unitatea socială de bază; nicio națiune nu e stabilă sau virilă dacă viața de familie e slabă.

În al doilea rând, familia reprezintă unitatea spirituală de bază, în care Dumnezeu face din părinți pastorii și învățătorii copiilor lor.

În al treilea rând, copiii datorează, în adevăr, părinților lor o mare recunoștință pentru purtarea de grijă de ani de zile și pentru resursele de care au avut parte.

În al patrulea rând, copiii au nevoie de călăuzirea părinților mai mult decât își dau ei seama și se sărăcesc pe ei înșiși dacă resping aceasta. Viața lungă promisă în Exodul 20: 12 și în Deuteronomul 5: 16 celor care își cinstesc părinții nu e garantată fiecărui creștin, dar rămâne adevărat faptul că copiii care își disprețuiesc părinții vor avea de pierdut. Ei pierd un anumit grad de maturitate umană și le va fi mai greu să cinstească un Tată ceresc.

În al cincilea rând, în zilele în care nu exista protecția socială, cei în vârstă nu îi aveau decât pe copiii lor să le poarte de grijă; și chiar când statul poartă de grijă bătrânilor, părinții au nevoie de preocuparea plină de

*Dumnezeu și familia* dragoste a copiilor lor, după cum și copiii au avut nevoie de purtarea de grijă din partea părinților lor.

Dumnezeu și familiile

Niciuna dintre acestea nu justifică, desigur, tirania sau spiritul posesiv din partea părinților și nici nu pretinde copiilor supunerea față de acestea. „Părinți, nu-i întărâtați pe copiii voștri [...]. Părinților, nu vă provocați la mânie copiii, ci creșteți-i în disciplină și învățătura Domnului” (Coloseni 3: 21; Efeseni 6: 4, NTR). Dacă părinții cuiva ar căuta să împiedice ucenicia acestuia, nesupunerea față de părinți va deveni un rău necesar.

Dar ceea ce trebuie să realizăm este faptul că Dumnezeu care El însuși e un tată – Tatăl Domnului nostru Isus Cristos și al tuturor

creștinilor prin El – are o preocupare enormă față de familii. Viața de familie, cu responsabilitățile ei inerente atât pentru părinți, cât și pentru copii, e o parte a scopului Său pentru toți, iar modul în care ne comportăm ca și copii și ca părinți reprezintă un prim test atât pentru umanitatea noastră, cât și pentru evlavia noastră. Dragostea – purtarea de grijă plină de dragoste a părinților care își respectă copiii și care vor să-i vadă maturi, cât și dragostea plină de recunoștință a copiilor care își respectă părinții și care vor să îi vadă mulțumiți – e marea noastră nevoie aici.

Păzirea celor Zece Porunci

*Ceea ce trebuie să realizăm este faptul că Dumnezeu, care El însuși e un tată – Tatăl Domnului nostru Isus Cristos și al tuturor creștinilor prin El – are o preocupare enormă față de familii.*

Cât de important e în aceste zile ca părinții și copiii să învețe din nou, împreună, căile vieții de familie creștine. În Occident, familia extinsă din zilele de ieri s-a redus la familia nucleară de azi; serviciile de protecție socială și bogăția comunității au redus importanța familiei ca unitate economică; și toate acestea au dus la slăbirea relațiilor de familie. Părinții sunt prea ocupați pentru a mai da din timpul lor copiilor, iar tinerii, care se identifică cu cultura curentă a „tinerilor”, sunt mai înclinați ca oricând să-și desconsidere părinții ca oameni ignoranți și de modă veche. Dar cea de-a cincea poruncă ne cheamă înapoi, în acest punct, la ordinea stabilită de Dumnezeu.

Hai să vorbim cinstit: care este sau care a fost atitudinea ta față de părinții tăi? A-i *cinsti* înseamnă a-i respecta, ca să spunem așa, pentru funcția pe care o au, pentru relația pe care o au cu tine, exact așa cum ar trebui să îi respectăm pe clerici și persoanele aflate în funcții publice, indiferent ce am crede despre limitările lor personale sau despre viețile lor private. Un coleg de-al meu de școală și-a realizat o carieră academică deosebită, dar a devenit tot mai rușinat de părinții lui (tatăl lui era brutar) și nu îi

*Dumnezeu și familia vizita*, nici nu îi lăsa să îl viziteze. După cum în perioada când nu existau pensii, fariseii îngăduiau oamenilor să

evite să poarte de grijă financiar de părinții lor (Isus i-a criticat în mod violent pentru aceasta; *vezi* Marcu 7: 1-13), tot așa oamenii de azi se eschivează de la a purta de grijă părinților care nu se mai pot întreține pe ei înșiși. Dar nimeni nu poate pretinde că-și iubește aproapele, dacă evită să poarte de grijă propriilor părinți. Unii dintre noi au icâteva lucruri de care trebuie să se pocăiască.

Studiu biblic suplimentar

*Tipar pentru familie:*

Coloseni 3: 11-21 (cf. Efeseni 5: 21-6: 4) *Cum a cinstit-o Isus pe mama Lui:*

Ioan 2: 1-11; 19: 21-27

Întrebări pentru meditație și discuție

De ce nu poate fi puternică o națiune dacă viața de familie din cadrul ei e slabă?

Cum poate fi un ajutor pentru părinți cunoștința faptului că Dumnezeu e Tată?

În ce sens reprezintă căminul un loc de testare?

CAPITOLUL 11

*Să nu ucizi.* exodul 20: 13

Viata e sacră

A șasea poruncă (Exodul 20: 13; Deuteronomul 5: 17) e: „Să nu ucizi” sau „Să nu comiți o crimă” (ESV, NEB). Cuvântul semnifică o ucidere din răutate și ilegală; așa că „a comite crimă” e mai corect. Nu se are în vedere aici execuția judiciară (de exemplu, în cazul comiterii unei crime) și uciderea în război; Dumnezeu prescrie ambele acestea în însăși cărțile în care apare porunca (*vezi* Exodul 21: 11-17; Deuteronomul 20: 11-18). Oricât de puternic am crede că pedeapsa cu moartea nu e de recomandat și chiar vrednică a fi de urât (punctele de vedere diferă), nu vom putea invoca această poruncă pentru a ne susține punctul de vedere; în contextul ei, porunca nu are a face cu niciuna din cele două cazuri, ci tratează problema moralității private.

Omul creat după chipul lui Dumnezeu

Porunca se bazează pe principiul că viața umană este sfântă,

întâi de toate, din cauză că e darul lui Dumnezeu

Păzirea celor Zece Porunci și, în al doilea rând, din cauză că omul poartă chipul lui Dumnezeu (Genesa 1: 27; 9: 6). Viața umană e, așadar, cel mai prețios și mai sacru lucru din lume, iar a-i pune capăt sau a-i planifica sfârșitul, e numai prerogativa lui Dumnezeu. Noi îl cinștim pe Dumnezeu respectând chipul Lui în fiecare persoană, ceea ce înseamnă păstrarea cu consecvență a vieții și îmbunătățirea bunăstării fiecăruia în toate modurile posibile.

Există mai multe lucruri, nu întotdeauna denumite a fi crimă, pe care porunca le interzice. Primul e *răutatea*, dorința de a trage în jos pe cineva sau, cum spunem noi, de „a-l vedea mort”. Isus subliniază aceasta. „Oricine se mânia pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății [...] iar cel ce-i va zice: «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa focului Iadului” (Matei 5: 22, NTR). Ura din inimă poate fi la fel de criminală ca violența îndreptată împotriva unei persoane.

În al doilea rând, porunca interzice orice *cruzime* sau *violență* care ar putea slăbi sau scurta viața unei alte persoane. E dureros să vezi cum a crescut rata crimelor săvârșite împotriva persoanei (jafuri armate și atacurile cu bombe, de exemplu) în țările presupus creștine, în timp ce spălarea creierului și interogările prin tortură (și uneori tortura fără interogare) s-au impus ca resurse standard ale militarismului modern. Dacă lumea ar fi luat în considerare porunca a șasea, niciunul dintre aceste lucruri nu ar fi avut loc.

#### *Viața e sacră*

Uciderea fătului în al treilea rând, porunca interzice *avortul*, deoarece, cum arată știința genetică, fătul este, chiar din momentul concepției, o ființă umană în curs de (am putea spune) a sosi. Faptul că pentru mai multe luni nu poate supraviețui în afara pântecelui mamei nu afectează dreptul acestuia la aceeași protecție pe care o merită alte persoane umane și pe care îl va merita el însuși după naștere. Avortul poate fi justificat (dar și atunci doar ca un rău necesar) doar atunci când sarcina pune cu adevărat în pericol viața mamei – și, după cum știu medicii, există puține asemenea cazuri în zilele de azi. Legalizarea

avortului pe alte baze reprezintă un rău social, indiferent ce argumente ale confortului părinților sunt invocate.

În al patrulea rând, porunca interzice *sinuciderea* și *eutanasia*. Sinuciderea (uciderea propriei persoane) este actul unei minți confuze; cu toate că asemenea acte în ele însele nu te fac să pierzi harul lui Dumnezeu, cum \*s-a crezut cândva, totuși sinuciderea reprezintă o încălcare directă a poruncii lui Dumnezeu. La fel e și în cazul eutanasiei care e ori sinucidere prin comandă de la distanță ori crimă bazată pe ideea că am putea în mod legal „să îi scăpăm pe oameni din nenorocire”, la fel cum împușcăm în mod legal caii sau cum cerem medicilor

Păzirea celor Zece Porunci veterinari să omoare fără durere animalele de companie. Dar nu putem așeza o ființă umană în aceeași categorie cu caii sau cu animalele de companie, chiar dacă ea ne cere acest lucru, într-un moment de durere înnebunitoare. E bine că legea consideră atât sinuciderea, cât și eutanasia, ca acte ilegale.

(A lăsa trupul să moară atunci când nu mai există speranță de recuperare a stării de conștientă nu este, evident, eutanasiu; în acest caz, persoana trebuie văzută ca fiind, în sensul cel mai important, moartă deja. Dificultatea ce apare în aceste cazuri e de a judeca când \*s-a atins momentul în care nu se mai poate recupera starea de conștientă.)

*Avem în noi capacitatea pentru mânie, frică, invidie, lăcomie, înșelătorie, insensibilitate și ură care, dacă au parte de o provocare potrivită, pot face din fiecare dintre noi ucigași*

Uciderea milioanelor de evrei și de infirmi de către naziști și a milioanelor de ruși de către comuniștii ruși în secolul al XX-lea arată unde duce negarea sacralității vieții umane. A șasea poruncă ne indică o cale mai adevărată și mai bună.

*Viata e sacră*

Criminali

După cum afirmă scriitorii de povestiri despre crime și după cum învățăm cei mai mulți dintre noi din experiență, avem în noi

capacitatea pentru mânie, frică, invidie, lăcomie, înșelătorie, insensibilitate și ură care, dacă au parte de o provocare potrivită, pot face din fiecare dintre noi ucigași – persoane care bat și rănesc copii sau Barbă-Albastră, tâlhari profesioniști sau ucigași plătiți amatori. Părintele Brown din lucrarea lui G. K. Chesterton și-a explicat metoda de detectare spunând: „Vezi, eu am fost cel ce i-a ucis pe toți acei oameni” – în sensul că a privit înăuntrul lui pentru a descoperi mentalitatea care ar putea produce crima pe care o investiga și că a găsit-o, de fapt, acolo. Chesterton îl lasă să moralizeze:

Un om nu e de niciun folos până nu cunoaște cât de rău este sau cât de rău poate fi; până ce nu realizează cu exactitate cât drept are la tot acest snobism, la această batjocorire și la toată vorbăria despre „criminali”, de parcă ei ar fi maimuțe într-o pădure aflată la zece mii de mile depărtare... până ce nu a stors din sufletul lui ultimul strop din uleiul fariseilor; până ce singura lui speranță e, într-un fel sau altul, aceea de a captura un criminal și de a-l păzi bine și sănătos sub propria pălărie.

#### Păzirea celor Zece Porunci

Brown, cu toate că e un personaj fictiv, afirmă un lucru corect. Când fântânile fără fund ale mâniei și urii din inima omului obișnuit sunt tulburate, rezultatele sunt înfricoșătoare. „Doar harul lui Dumnezeu mă face că continui”. Doar harul care restricționează și care înnoiește poate împuternici pe oricare om să păzească cea de-a șasea poruncă.

#### Studiu biblic suplimentar

*Uciderea e un lucru rău:* Genesa 4: 1-16; 9: 1-7

#### Întrebări pentru meditație și discuție

De ce ar trebui pusă ura în aceeași categorie cu crima? Cum te raportezi la sentimentele de mânie și de ură față de alte persoane?

Ești de acord cu poziția afirmată în acest capitol referitor la avort și eutanasiu? De ce da, sau de ce nu?

Care e „calea mai adevărată și mai bună” la care s-a făcut referire?

## CAPITOLUL 12

*Să nu preacurvești. exodul 20: 14*

### Sexul e sacru

Când eram foarte tânăr și am dat pentru prima dată de textul celei de-a șaptea porunci, m-am gândit (și dacă mă credeți, și dacă nu) că adulterul însemna, simplu, un mod de comportament al adulților. De atunci, la fel ca voi, am învățat că unii adulți văd, de fapt, sexul în afara căsătoriei, ca un semn al adevăratei maturizări – e folosit cuvântul „matur”, cu toate că eu cred că e folosit în mod greșit. (Când un copil de la școala duminicală a definit adulterul ca fiind păcatul de a te pretinde mai în vârstă de cât ești, în termeni morali, dacă nu fizici, eu cred că a nimerit cuiul cu ciocanul, dând o lovitură răsunătoare!) Dar lucrul la care ne cheamă cuvintele „să nu comiți adulter” e să observăm, întâi, că sexul e pentru căsătorie și numai pentru căsătorie; în al doilea rând, căsătoria trebuie văzută ca o relație de fidelitate pentru întreaga viață; în al treilea rând, nu trebuie să te amesteci în căsătoria altora pe calea relațiilor sexuale. Un semn al

Păzirea celor Zece Porunci adevăratei maturități e să pricepi aceste principii și să trăiești pe baza lor.

### Locul sexului

Scriptura nu e respingătoare cu privire la bucuria sexuală, cum au fost uneori creștinii. Pasaje ca Proverbele 5: 18 și următoarele și Cântarea-cântărilor ne arată că Dumnezeu, care a inventat sexul, e de acord cu el – la locul lui! Dar activitatea sexuală e adesea plasată greșit – de exemplu, e direcționată prin motive cum ar fi căutarea plăcerii, eliberarea de tensiunea mentală sau fizică, singurătatea sau plictiseala, dorința de a controla sau de a umili sau chiar reacția animală față de atracția sexuală a cuiva. Asemenea motive ieftinesc sexul, făcându-l (în ciuda plăcerii de scurtă durată) banal și urât și lăsând în urmă, odată ce fiorul s-a dus, mai mult un sentiment de dezgust decât de plăcere.

Care e, atunci, locul și scopul sexului? Dumnezeu intenționează, ca așa după cum arată narațiunea creării Evei din Adam,

experimentarea devenirii „unui singur trup” să fie o expresie și o creștere a sentimentului partenerilor că, fiind dăruți unul altuia, ei aparțin acum unul altuia, fiecare având nevoie de celălalt pentru completare și întregire (vezi Genesa 2: 11-24). Aceasta e „dragostea” pe care trebuie să „o facă” cuplurile dedicate

*Sexul e sacru* atunci când au relații sexuale. Copiii se nasc din relația acestora, dar acest lucru e secundar; lucrul de bază e îmbogățirea relației cuplului însuși prin actul repetat de „cunoaștere” mutuală ca persoane care aparțin una alteia în mod exclusiv și fără rezerve. Astfel că locul sexului e acela al fidelității mutuale, de-a lungul întregii vieți – adică relația de căsătorie, unde experiența sexuală se îmbogățește pe măsură de cuplul experimentează mai mult și mai mult din fidelitatea plină de iubire a celuilalt, în cadrul relației lor.

False încercări înseamnă că sexul ocazional din afara căsătoriei (fie că unul din cei doi parteneri este căsătorit sau niciunul) nu poate împlini idealul lui Dumnezeu, căci îi lipsește contextul angajamentului la fidelitate. În relația sexuală ocazională, un bărbat nu *iubește*, de fapt, o femeie, ci se *folosește* de ea și *abuzează* de ea (oricât de voluntară ar fi implicarea ei). Nici masturbarea solitară nu poate împlini idealul lui Dumnezeu; sexul trebuie să aibă loc în cadrul relației, nu al experiențelor egoiste.

Iar relațiile intenționate sunt doar heterosexuale; Dumnezeu interzice practicile homosexuale (Leviticul 18: 22; Romani 1: 26 și urm.). În aceste zile trebuie să afirmăm, mai mult, trebuie să ie strigăm faptul că a accepta

)<sup>9</sup>

Păzirea celor Zece Porunci de la Dumnezeu o viață fără ceea ce Kinsey a numit „evacuări” (adică acte sexuale fizice) nu face rău nimănui și nici nu știrbește în mod necesar din umanitatea cuiva. De fapt, Isus, omul perfect, a fost un celibatar, iar Pavel, fie că a fost văduv, părăsit, sau că nu s-a căsătorit niciodată, a trăit fără un partener de-a lungul lucrării sale. Nu toți cei ce tânjesc după un partener de sex opus pot avea unul, dar pentru a trăi în circumstanțele la care ne cheamă

Dumnezeu, El ne va da și puterea să o facem.

Sexul ca indicator

În jungla permisivității moderne, lipsește semnificația și scopul sexului, iar gloria lui \*s-a pierdut. Societatea noastră aflată în întuneric moral are nevoie de o rechemare la perspectiva nobilă și înnobilitoare cu privire la sex, pe care o implică Scriptura și pe care o asumă cea de-a șaptea poruncă: și anume că sexul e pentru relații dedicate în întregime și permanent și care, fiind o combinație de afecțiune, loialitate și biologie, ne pregătesc și ne ajută în ceea ce reprezintă arhetipul lor – „fericirea de a fi uniți în mod liber, voluntar” cu Dumnezeu, cu oamenii și cu îngerii „într-un extaz de iubire și de desfătare, în comparație cu care dragostea cea mai înflăcărată dintre un bărbat și o femeie pe acest pământ e doar lapte și apă” (C. S. Lewis).

*Sexul e sacru*

*Societatea noastră aflată în întuneric moral are nevoie de o rechemare la perspectiva nobilă și înnobilitoare cu privire la sex, pe care o implică Scriptura și pe care o asumă cea de-a șaptea poruncă.*

Va fi aceasta un lucru plăcut? Da, va fi acest lucru; așa că nu e de mirare că Dumnezeu a făcut plăcută și analogia pământească a acesteia. Din această cauză, nu trebuie să o disprețuiești, nici să o deifici. Dulceața afecțiunii dintre sexe, corelată (cum întotdeauna e) cu sentimentul că relația unui cuplu, oricât de completă ar fi, nu e chiar întru totul completă, reprezintă, de fapt, un indicator, făcut din giuvaeruri care ne îndreaptă atenția înspre Dumnezeu. Când unii sunt îndrăgostiți ca Romeo și Julieta și spun: „Acest lucru e ceva mai presus de noi”, ei afirmă ceva mult mai adevărat decât realizează ei uneori. Dar un indicator îi va ajuta doar pe aceia care se vor îndrepta în direcția indicată de acesta și, dacă tu vei insista să te stabilești pentru toată viața lângă un indicator drăguț, vei fi un nebun; nu vei ajunge niciodată nicăieri.

Studiu biblic suplimentar

*Folosirea greșită a sexului:*

Proverbele 6: 20-7: 27

1 Corinteni 6: 1-20

Păzirea celor Zece Porunci

*Bucuria iubirii sexuale:*

Cântarea-cântărilor 1-8

Întrebări pentru meditație și discuție

Care este conceptul biblic de căsătorie? Ce lipsește relațiilor sexuale din afara căsătoriei în termenii idealului lui Dumnezeu?

Care este scopul principal al lui Dumnezeu în ce privește sexul? Ce indică cu privire la aceasta expresia „un singur trup”?

Cum ai sfătui o persoană care a mărturisit că are înclinații homosexuale?

*Să nu furi.* exodul 20: 15

«sas

CAPITOLUL 13

Oprește-te, hoțul!

Imediat după propria persoană și după soția ta, bunurile lumești sunt cele ce stau mai aproape de tine, iar Dumnezeu intenționează ca ele să fie în siguranță, poruncind de aceea ca nimeni să nu ia sau să micșoreze posesiunile aproapelui său... Acum, acesta este un viciu foarte comun... Deoarece... furtul înseamnă nu doar golirea brâielor și a buzunarelor, ci și înșelarea altora la târg, în magazine, în localurile unde se vinde vin și bere, la locul de muncă, pe scurt, oriunde oamenii se ocupă de tranzacții și dau bani pentru bunuri și pentru muncă.

Așa începe Luther expunerea celei de-a opta porunci, concentrându-se asupra principiului corectitudinii, pe care aceasta îl implică. Iubirea față de aproapele ne pretinde să considerăm a fi ceva sacru nu doar persoana lui (a șasea poruncă) și căsătoria lui (porunca a șaptea), ci și *averea* lui și *salariul* lui.

Păzirea celor Zece Porunci

Proprietatea

În spatele poruncii stă perspectiva biblică asupra proprietății – și anume că a stăpâni înseamnă a administra. Prin legea umană,

proprietatea mea reprezintă ceea ce posed și lucrul de care pot dispune după bunul plac, distinct față de ceea ce mi se permite să folosesc doar ca ceva împrumutat sau încredințat mie spre administrare, în condiții impuse de proprietar. Credincioșii biblici, însă, știu că ceea ce spune legea umană că posed – banii mei, bunurile mele, drepturile mele legale și titlurile – eu le am doar ca administrator al lucrurilor încredințate mie de Dumnezeu. În termenii pildei lui Isus, aceste lucruri sunt *talanii*, împrumutați mie de Domnul meu pe o bază temporară, pentru a-i folosi pentru El. într-o zi mi se va cere să dau socoteală despre modul în care am administrat acele resurse ale Lui care au fost puse sub controlul meu.

*Nu este voia lui Dumnezeu pentru noi să avem ceva ce nu putem obține prin mijloace cinstite, iar singura atitudine potrivită față de proprietatea altora e preocuparea plină de grijă ca dreptul de posesiune să fie respectat întru totul.*

Ispitele de a fura proprietatea altora – adică de a lipsi o altă persoană de lucrul la care el sau ea are dreptul – se

*Oprește-te, hoțule!*

nasc din cauză că oamenii căzuți întotdeauna doresc, în mod instinctiv, să aibă mai mult decât au în prezent și mai mult decât au alții. Competitivitatea oarbă care exprimă o invidie la fel de oarbă a fost esența mândriei demonilor atunci când s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, a mândriei lui Cain atunci când l-a ucis pe Abel (Genesa 4: 1-8) și a mândriei Rebecăi și a lui Iacov atunci când au furat dreptul de întâi născut de la Esau (Genesa 27); și e esența lăcomiei nemulțumite cu ceea ce are, condamnate în a zecea poruncă, care reprezintă în sine cauza furtului necinstit interzis în porunca a opta. Dar nu este voia lui Dumnezeu pentru noi să avem ceva ce nu putem obține prin mijloace cinstite, iar singura atitudine potrivită față de proprietatea altora e preocuparea plină de grijă ca dreptul de posesiune să fie respectat întru totul.

Modalități de a fura

Fără îndoială că acest principiu e clar și cunoscut de toți. De

fapt, fiecare cod legal de oriunde a protejat întotdeauna proprietatea, a condamnat furtul și a pretins restituirea pagubei produse – înmodul în care o face Scriptura (cf. Numeri 5: 7; Proverbele 6: 30 și urni.). Cum altfel ar putea exista vreodată o viață comunitară ordonată? \*S-ar părea că aici nimic nu are nevoie de o reconsiderare.

#### Păzirea celor Zece Porunci

Dar stai puțin. Cum se aplică acest principiu? Are mai multe ramificații decât realizăm noi probabil.

Există, de exemplu, furtul de *timp*, probabil cea mai obișnuită formă de hoție întâlnită azi. Angajații încheie un contract în care se stipulează că vor presta un număr de ore de muncă pentru o anumită sumă de bani, dar falimentează în a face aceasta. Începem mai târziu, terminăm mai repede, prelungim pauzele de cafea, de prânz și de ceai, și mai pierdem și din timpul dintre pauze. Aceasta înseamnă furt.

E furt și atunci când un comerciant falimentează în a da marfă potrivit *valorii banilor*. Vechiul Testament condamnă măsurile greutate și de capacitate false (Deuteronomul 25: 11-15; Amos 8: 5); echivalentul modern e mărirea prețului la bunuri și la servicii prestate, profitând de nevoia altuia. A profita de alții și toate formele de creștere exagerată a prețurilor reprezintă furt.

Apoi, e furt atunci când *datoriile* rămân neplătite, păgubind persoana căreia îi ești dator de folosul banilor la care e îndreptățit din punct de vedere moral. A lăsa datoriile neplătite reprezintă pentru unii un mod de viață, dar Scriptura condamnă lucrul acesta. „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții” (Romani 13: 8). Dacă îl iubim cu adevărat pe aproapele nostru, nu vom încerca să amânăm să-l plătim.

#### Oprește-te, hoțule!

În final, înseamnă hoție furtul *reputației* cuiva, distrugerea credibilității cuiva prin bârfe răutăcioase spuse pe la spate. „Cel care fură portmoneul meu, fură un fleac”, a scris Shakespeare, „dar cel ce mă lipsește de bunul meu nume [...] mă sărăcește cu adevărat”. De aceea, bârfa reprezintă o încălcare a celei de a noua porunci; efectul ei

va fi o încălcare a celei de a opta porunci.

Poate că ne-am gândit că cuvintele „să nu furi” nu sunt relevante pentru noi, oameni respectabili. Poate că ar trebui să regândim lucrurile. „Cel care a furat, să nu mai fure”, a scris Pa vel (Efeseni 4: 28). Ar putea fi: „Oprește-te, hoțule!” un cuvânt pe care să ni-l spună Dumnezeu, ție și mie?

#### Restituire

Să fim cinstiți acum. Ne-am gândit la modalități de a fura. Ți-a venit oare gândul că tu însuși ai furat în vreuna din modalitățile acestea? Dacă da, Dumnezeu te cheamă acum la pocăință (ceea ce înseamnă, la schimbare) și să restitui celor pe care i-ai păgubit. Zacheu, artistul în stoarcerea de bani de la alții, și-a exprima pocăința promițând să dea înapoi de patru ori banii pe care i-a luat pe nedrept (Luca 19: 8; Zacheu aplica regula celor patru-oi-pentru-una din Exodul 22: 1). În trezirea spirituală din Belfast din 1921-1923, muncitorii de pe șantierele

Păzirea celor Zece Porunci navale, care s-au convertit, au adus înapoi uneltele și echipamentul pe care le-au furat, în asemenea cantitate încât, într-un loc a trebuit să se pună la dispoziție încă o magazie în care să se depoziteze. Aceasta a indicat că e vorba de o realitate spirituală. Câtă realitate de acest fel există în ce ne privește pe noi?

#### Studiu biblic suplimentar

*Furtul și înșelătoria în familie:*

Genesa 27; 29: 11-30; 30: 25-31: 42

Întrebări pentru meditație și discuție

De ce crezi că a considerat Luther înșelarea altora ca fiind o formă de furt?

Cum se relaționează furtul la îndemnul: „să nu datorați nimănui nimic”?

Ești de acord că reputația unui om e mai importantă decât portofelul lui? De ce da sau de ce nu?

#### CAPITOLUL 14

*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.*

exodul 20: 16

Adevărul e sacru

Dacă ți-aș zice că ești un mincinos, te-ai simți foarte insultat, căci noi gândim despre mincinoși, acele persoane în al căror cuvânt nu ne putem încrede, ca fiind persoane care au deviat destul de mult din punct de vedere moral. Din cea de-a noua poruncă și din multe alte locuri din Biblie, învățăm că aceasta e și aprecierea lui Dumnezeu. Unii consideră minciuna ca fiind un fel de artă rafinată, dar Scriptura o vede cu oroare, iar convingerea noastră anglo-saxonă despre sanctitatea adevărului și despre caracterul rușinos al minciunii reflectă influența dătătoare de sănătate a Bibliei asupra culturii noastre.

Martor mincinos

Porunca de a nu „depune mărturie mincinoasă împotriva semenului tău” (NTR) apare în Exodul 20: 16 și în Deuteronomul 5: 20. Cuvântul pentru „mincinos” din

Păzirea celor Zece Porunci primul text înseamnă „neadevărat”, iar în cel de-al doilea semnifică „nesincer”, arătând astfel înspre scopul înșelător care dă naștere minciunii. Formularea „depune mărturie” subliniază ideea că porunca se relatează în primul rând la sala de tribunal, unde se poate face dreptate doar dacă martorii spun „adevărul, întregul adevăr și nimic altceva decât adevărul” – o formula care ne reamintește că exagerările, jumătățile de adevăr și tăcerile înșelătoare pot fi toate, de fapt, minciuni. Dar principiul de a considera adevărul ca fiind sacru trece dincolo de sala de tribunal și atinge întreaga sferă a existenței noastre.

De ce minciim?

De ce mint oamenii unii față de alții și unii despre alții? De ce, cu scopul de a minți-o Satana („căci este mincinos și tatăl minciunii”, potrivit cuvintelor Domnului nostru din Ioa, 8: 44) pe Eva în grădină? În parte din răutate, în parte din mândrie. Când minți cu scopul de a trage, os pe cimba, se numește răutate; când minți pentru a-l

impresionași emoționa, a te folosi de el și pentru a-l împiedica să te vadă într-o lumină negativă, se numește mândrie. Satam a mințit (și minte) din cauză1 că îl urăște pe Dumnezeu și: pe oamenii evlavioși și vrea să-și extindă răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu. Oamenii mint

*Adevărul e sacru* pentru a evita expunerea și pentru a duce mai departe presupusele lor interesele. Mândria evreiască rănită a adus în sala de tribunal martori mincinoși atât împotriva lui Isus, cât și împotriva lui Ștefan (Matei 26: 59 și urm.; Faptele apostolilor 6: 13). Frica, disprețul, răzbunarea, îngâmfarea plină de lăudăroșenie, fraudă și dorința de a străluci prin spunerea unei întâmplări interesante reprezintă alte motive care îndeamnă la minciună.

Într-adevăr, minciuna de un fel sau altul (incluzând „minciunile nevinovate” care rareori sunt atât de nevinovate cum pretendem noi a fi) reprezintă o activitate atât de universală încât constituie o dovadă convingătoare a stării noastre căzute, după cum o constituie și încluietorile de la toate casele și ușile mașinilor noastre.

Dumnezeu și minciunile

Minciuna îl insultă nu doar pe aproapele nostru pe care îl putem înșela, ci și pe Dumnezeu, pe care nu-L putem înșela niciodată. Un Dumnezeu care afirmă adevărul, care își ține promisiunea, care „nu poate să mintă” (Tit 1: 2; vezi și Numeri 23: 19; 1 Samuel 15: 29) și care dorește să vadă în noi chipul Său moral, în mod natural „urăște [...] limba mincinoasă [...] martorul mincinos și cel ce stârnește certuri între frați” (Proverbele 6: 16-19). Minciuna e parte a chipului lui Satana, nu a lui

Păzirea celor Zece Porunci

Dumnezeu, și nu ar trebui să ne mirăm că „oricine iubește și practică minciuna” (NTR) se va exclude pe sine din orașul lui Dumnezeu (Apocalipsa 22: 15; cf. 21: 27). Nu există evlavie fără credincioșie în spunerea adevărului. *Doamne ai milă!*

*Minciuna îl insultă nu doar pe aproapele nostru, pe care îl putem înșela, ci și pe Dumnezeu, pe care nu-L putem înșela niciodată.*

## Adevăr și dragoste

Dar atunci când ia cineva hotărârea să spună adevărul, apar noi probleme. Există oameni cărora e clar că nu le poți spune întregul adevăr – invalizilor, care nu sunt încă îndeajuns de tari pentru a primi vești rele, dușmanilor pe timp de război cărora nu trebuie să le dai informații și de care, ca Rahav (Iosua 2) și Corrie ten Boom, poți ascunde fugari; oamenilor nebuni și răi care vor folosi ceea ce le spui pentru a face rău altora; publicului general când, ca politician, dezvolți un plan care va produce beneficii, dar care depinde, în ce privește efectele sale, de faptul că nimeni nu îl anticipează; și așa mai departe. Nimeni nu se îndoiește că în aceste cazuri persoanele responsabile trebuie să mascheze adevărul. Dar se potrivesc acestea cu cea de-a noua poruncă?

*Adevărul e sacru* în principiu, da. Ceea ce se interzice aici e mărturia mincinoasă împotriva aproapelui nostru – adică după cum am afirmat, minciuna din mândrie care are scopul de a-l trage în jos și de a te înălța pe tine în defavoarea sa. Porunca pozitivă implicată în această afirmație negativă e că ar trebui să căutăm binele aproapelui nostru, spunându-i adevărul și spunându-i adevărul despre el, din acest motiv. Când dragostea care îi vrea binele ne îndeamnă să ascundem adevărul care, dacă ar fi spus, i-ar produce rău, spiritul celei de-a noua porunci e păstrat. În asemenea cazuri excepționale ca acelea pe care le-am menționat, toate acțiunile au ceva rău în ele, iar o minciună fără rezerve, ca cea a lui Rahav (Iosua 2: 1-5; observați aprecierea faptei ei în Iacov 2: 25) poate reprezenta cea mai bună cale, cel mai mic rău și cea mai adevărată exprimare a dragostei față de toate părțile implicate.

Cu toate acestea, o minciună, chiar atunci când e spusă din dragoste, din loialitate și ca o modalitate de eschivare, recunoscând faptul că a o spune e un lucru rău, dar a o nu spune ar fi și mai rău, rămâne totuși un lucru rău (doar dacă, într-adevăr, la fel ca iezuiții de modă veche și ca situaționiștii de tip modern de azi, nu considerăm că scopul scuză mijloacele). A depune o mărturie mincinoasă – *pentru*

aproapele tău nu e un lucru atât de rău ca a depune o mărturie mincinoasă *împotriva*

Păzirea celor Zece Porunci lui; dar minciuna în sine, oricât de necesară ar apărea, e rea, nu bună, iar omul cu mintea sănătoasă știe acest lucru. Pe drept se va simți el pângărit; pe drept va căuta el o curățire proaspătă în sângele lui Cristos și va alege să trăiască în singurul mod în care poate trăi cineva cu Dumnezeu nostru sfânt – prin iertarea păcatelor. Noi spunem din nou: *Doamne, ai milă și nu ne duce în acest mod particular de ispite, în care ni se deschide în față doar o alegere între diferite păcate, ci izbăvește-ne de rău.*

Studiu biblic suplimentar

*Mărturie mincinoasă:*

1 împărați 21: 1-4

Fapte 6: 1-15

Matei 26: 51-75

Întrebări pentru meditație și discuție

De ce e importantă spunerea adevărului nu doar în sala de tribunal, ci în întreaga sferă a vieții?

De ce a mințit-o Satana pe Eva? Ai deformat vreodată adevărul având aceleași motive?

De ce nu poate exista evlavie fără credincioșie în spunerea adevărului?

*Sa nu poftești casa aproapelui tău sau nu poftești pe soția aproapelui tău nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui nici măgarul lui, nici vreun alt lucru,*

*care este al aproapelui tău!*

EXODUL 20: 17

## CAPITOLUL 15

Fii mulțumit

În cea de-a zecea poruncă, „să nu poftești”, reflectorul lui Dumnezeu se mută de la acțiuni la atitudini, de la fapte la motive, de la acte interzise la dorințe interzise. Cuvântul pentru „a pofti” sugerează

ideea de a căuta un câștig necinstit și dezonorabil. Poftirea apare aici ca fiind văr primar cu invidia: vezi ceea ce are altul și dorești să îl iei pentru tine, după cum Ahab a dorit să acapareze via lui Nabot în 1 împărați 21. în Coloseni 3: 5, Pavel numește lăcomia „idolatrie”, din cauză că lucrul pe care îl lăcomești devine dumnezeul tău care îți controlează viața.

Poftirea reprezintă o rădăcină a tuturor relelor sociale; dorințele care încalcă limitele nasc acțiuni pe măsură. David a luat-o pe Bat-Șeba (deci, prin furt, încălcând porunca a opta) și a lăsat-o însărcinată (încălcând astfel porunca a șaptea), iar apoi, pentru a evita scandalul, a aranjat ca soțul ei, Urie, să fie ucis (încălcând astfel

Păzirea celor Zece Porunci porunca a șasea), și toate au început datorită faptului că David a poftit-o pe soția aproapelui său, încălcând porunca a zecea (vezi 2 Samuel 11).

În mod similar, poftirea de către Ahab a viei lui Nabot, aflată în imediata vecinătate a casei sale, a dus la acuzarea pe nedrept a lui Nabot prin martori mincinoși (încălcarea poruncii a noua), uciderea lui pe baza acestei judecăți nedrepte (încălcarea poruncii a șasea), via lui fiind acaparată de rege – cu alte cuvinte, furată în mod legal (încălcarea poruncii a zecea).

A mai existat, apoi, Acan (Iosua 7; vezi versetul 21) și Iuda, a cărui poftire l-a făcut să încalce, întâi, porunca a opta (Ioan 12: 6) și, apoi, poruncile a șasea și a noua, împreună, căci l-a dat pe Isus la moarte prin trădare printr-un act simulat de reverență (Matei 26: 41-50), toate acestea pentru bani (Matei 26: 11-16; cf. 27: 1-5). Poate că Pavel i-a avut în minte pe Acan și pe Iuda, ca și pe alți oameni pe care i-a cunoscut direct, când a scris că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au răătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (1 Timotei 6: 10).

Chemați la a fi mulțumiți

Luat în sens pozitiv, „să nu poftești [...] nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău” reprezintă o chemare la

*Fii mulțumit!*

a fi mulțumit cu partea ta. Mulțumirea pe care o prescrie cea de-a zecea poruncă reprezintă precauția supremă împotriva ispitelor de a încălca poruncile a cincea până la a noua. Omul nemulțumit, a cărui poftă lăuntrică îl face să fie absorbit de propriile interese, îi vede pe alți oameni ca fiind instrumente pe care le poate folosi pentru a-și hrăni lăcomia, pe când omul mulțumit e la fel de liber, pe cât sunt alții de lipsiți de libertate, de a se concentra pe tratarea aproapelui în mod corect. „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (1 Timotei 6: 6).

Scriptura prezintă mulțumirea ca fiind un secret spiritual. Ea reprezintă o dimensiune a fericirii, care e, în sine, rodul unei relații. Toplady vorbește despre acest lucru în mod superb într-o poezie care începe cu cuvintele: „Fericire, tu, nume plăcut, Unde e sediul tău, spune-mi, unde?” El scrie:

*Obiect al dorinței mele dintâi, Isus, răstignit pentru mine! Toate aspiră după fericire, Care e aflată doar în Tine! A-Țifi pe plac și a Te cunoaște Constituie fericirea noastră aici jos, A Te vedea pe Tine și a Te iubi pe Tine Constituie fericirea noastră de sus.*

*Păzirea celor Zece Porunci  
Când simt dragostea Ta pentru mine,  
Fiecare obiect e plin de bucurie;  
O, să pot umbla aici cu Tine,  
Și să mor apoi în prezența Ta!,  
Lasă-mă să Te am doar pe Tine,  
Suma totală a fericirii!  
Voi experimenta atunci fericirea reală,  
Cerul aici jos și cerul acolo sus.*

Cunoașterea dragostei lui Cristos reprezintă singura sursă din care izvorăște întotdeauna adevărata mulțumire.

Totuși, Isus a diagnosticat un dușman mortal al mulțumirii: îngrijorarea, (Matei 6: 21-34). Dar, a spus El, pentru un copil al lui Dumnezeu (și fiecare creștin este astfel) îngrijorarea care e, în orice caz, nefolositoare, de vreme ce nu poate îmbunătăți starea (versetul

27), nu e necesară. De ce? Deoarece „Tatăl vostru cel ceresc știe” nevoile voastre (versetul 32) și vă puteți baza pe El că vi le va da atunci când voi „căutați mai întâi împărăția și dreptatea Lui” (versetul 33, NTR). A nu vedea lucrul acesta și, în consecință, a-ți pierde starea de mulțumire, indică „credință puțină” (versetul 30, ESV). Ne putem încrede în mod absolut în Dumnezeu a cărui calitate de a fi Tată e perfectă, în ce privește purtarea noastră de grijă pe o bază zilnică. Astfel, realizarea faptului că, în timp ce planificarea reprezintă o datorie, iar îngrijorarea un păcat, din

*Fii mulțumit!*

cauză că Dumnezeu e în control, și tratarea circumstanțele cu o atitudine de „totuși îl voi lăuda pe Dumnezeu”, reprezintă un al doilea secret al unei vieți mulțumitoare.

*A înțelege prezența pe care a promis-o Domnul cel iubitor care hotărăște circumstanțele și care ne dă puterea de a trece prin ele, reprezintă secretul final al mulțumirii.*

Și aceasta nu e totul. Priviți la Pavel, dacă a existat un om mulțumit, el a fost acela. Din închisoare a scris: *Nu din cauza unei nevoi vă spun aceasta, pentru că eu am învățat să fiu mulțumit în orice împrejurare m-aș afla. Știu ce înseamnă să fii sărac și știu ce înseamnă să ai din belșug. Am învățat secretul de a fi mulțumit în orice situație – fie sătul, fie flămând, fie în belșug, fie în nevoie. Pot totul [adică, tot ce sunt chemat să fac] în Cristos, Care mă întărește* (Filipeni 4: 11-13, NTR). Secretul la care face Pavel aluzie aici e explicat deplin în Evrei 13: 5: „Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El însuși a zis: *Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.* Așa că putem zice plini de încredere: *Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?*” A înțelege prezența pe care a promis-o Domnul cel iubitor care hotărăște circumstanțele și care ne dă puterea de a trece prin ele reprezintă secretul final al mulțumirii.

{HI

Păzirea celor Zece Porunci DIRECȚIONÂND DORINȚA

Suntem, desigur, cu toții, creaturi caracterizate de dorință.

Dumnezeu ne-a creat astfel, iar filosofii ca stoicismul și religii precum budismul care au ca scop stingerea dorinței, sunt într-adevăr inumane în esența lor. Dar dorința care este dezordonată în mod păcătos trebuie redirecționată astfel încât să încetăm să mai poftim bunurile altora și să dorim, în schimb, binele lor și slava lui Dumnezeu împreună cu aceasta și prin aceasta. Când Thomas Chalmers a vorbit despre „puterea energizantă a unei noi afecțiuni”, se gândea la modul în care cunoașterea dragostei Mântuitorului meu mă îndepărtează de căile neproductive ale slujirii de sine caracterizate de lăcomie, îl pune pe Dumnezeu pe primul loc, pe alții pe locul al doilea, și împlinirea de sine pe ultimul loc, pe lista intereselor mele. Cât de mult cunoaștem noi din experiență din această putere divină care transformă? Aici se găsește antidotul final împotriva lăcomiei.

Studiu biblic suplimentar

*De la nemulțumire la mulțumire:*

Psalmul 73 *Mulțumire în închisoare:*

Filipeni 4: 1-20

*Fii mulțumit1.*

Întrebări pentru meditație și discuție în ce fel este mulțumirea prescrisă în cea de-a zecea poruncă ca o protecție împotriva ispitelor de a încălca primele nouă porunci?

Ești de acord că filosofii care au ca scop stingerea dorinței sunt greșite? De ce da sau de ce nu?

Ce a vrut să spună Thomas Chalmers prin cuvintele: „puterea energizantă a unei noi afecțiuni”?

*Toți cei ce au păcătuț fără lege, vor pieri fără lege [...]*

ROMANI 2: 12

CAPITOLUL 16

Ce ne învață Legea

Ce vrea să ne învețe Dumnezeu azi din cele Zece Porunci? Unii vorbesc de parcă omul modern nu ar mai avea de învățat nimic din ele, dar lucrurile nu stau așa. Cu toate că e mai veche de trei mii de ani, această bucată antică de instruire divină este o revelație a minții și a

inimii lui Dumnezeu pentru toate timpurile, după cum e și Evanghelia veche de aproape două mii de ani, și e relevantă pentru noi cel puțin în trei domenii.

În primul rând, poruncile ne arată *ce fel de oameni dorește Dumnezeu să fim*. Din lista interdicțiilor care ne spun ce fel de acțiuni urăște Dumnezeu, învățăm ce fel de comportament dorește și îi place să vadă. Căror lucruri le spune Dumnezeu în Lege: „Nu!”? Necredin-cioșiei și lipsei de reverență față de Sine și dezonorării și pagubei produse aproapelui nostru. Și cine este aproapele nostru? Isus, când I s-a pus această întrebare, a răspuns că, de fapt, e vorba de fiecare om pe care îl

Păzirea celor Zece Porunci întâlnim. Deci, ce vrea Dumnezeu să fim? Persoane eliberate de aceste rele; persoane care Îl iubesc în mod activ pe Dumnezeul care i-a creat, dar și pe aproapele lor, pe care tot Dumnezeu l-a creat, în fiecare zi a vieții lor; într-un cuvânt, persoane care să fie ca Isus care nu a fost doar Fiul etern al lui Dumnezeu, ci și omul Lui perfect. Un standard înalt? Da, dar nu ar trebui să ne surprindă faptul că Creatorul nostru sfânt ne pretinde să reflectăm gloria Sa morală. Ce altceva ar putea să-I fie pe plac?

### Trei funcții

Pe drept, teologia Reformei nu a separat Legea lui Dumnezeu de Dumnezeu însuși, ci a gândit cu privire la ea în mod personal și dinamic, ca despre un cuvânt pe care Dumnezeu îl declară continuu lumii prin Scriptură și conștiință, și prin care El lucrează constant în viețile oamenilor. Prezentând această perspectivă, teologii Reformei au spus că Legea lui Dumnezeu are trei scopuri sau funcții: întâi, acela de a păstra ordinea în societate; în al doilea rând, acela de a ne convinge de păcat și de a ne duce la Cristos pentru a avea viața; în al treilea rând, acela de a ne îndemna la supunere, prin standardele și sancțiunile ei, toate acestea exprimând natura lui Dumnezeu. A treia funcție o avem în vedere aici.

### *Ce ne învață Legea*

Legea naturii în al doilea rând, poruncile ne arată *cefel de viață e*

*cu adevărat naturală pentru noi.* Teologii au înțeles corect poruncile ca declarând legea „naturală”, legea naturii noastre. Această expresie înseamnă că ceea ce e poruncit corespunde cu (deși întrece) lucrarea legii scrise, mai mult sau mai puțin clar, pe conștiința fiecărui om (vezi Romani 2: 12 și urm.), și descrie singurul fel de comportament care satisface pe deplin natura umană. Devierile de la ea, chiar inconștiente, au ca urmare, fără excepție, neîmplinirea. Când oamenii se îndepărtează de formula: „Dumnezeu primul, ceilalți pe locul al doilea, eul ultimul”, ca și cum aceasta ar fi rețeta pentru nenorocirea deplină, ei arată faptul că nu se înțeleg pe ei înșiși. De fapt, aceasta e singura formulă care a adus vreodată cuiva o adevărată libertate lăuntrică și mulțumire de-a lungul întregii vieți, și ar trebui să fim bucuroși de faptul că Cristos, învățătorul nostru, îi conduce pe ucenicii Săi atât de ferm înapoi la aceasta.

Oamenii întreabă dacă Legea lui Dumnezeu e valabilă pentru toți oamenii sau doar pentru cei credincioși. Răspunsul e că e valabilă pentru toți oamenii – întâi, din cauză că Dumnezeu ne-a creat pe toți; și, în al doilea rând, din cauză că sunt astfel alcătuiți încât, fără a învăța să ne supunem Legii, nu

Păzirea celor Zece Porunci putem găsi niciodată fericirea și împlinirea pentru care am fost creați.

*Când oamenii se îndepărtează de formula: „Dumnezeu primul, ceilalți pe locul al doilea, eul ultimul”, ca și cum aceasta ar fi rețeta pentru nenorocirea deplină, ei arată faptul că nu se înțeleg pe ei înșiși. De fapt, aceasta e singura formulă care a adus vreodată cuiva o adevărată libertate lăuntrică și mulțumire de-a lungul întregii vieți.*

Există un paradox aici pe care e mai bine să nu îl ascundem, ci să-l evidențiem. Împlinirea de care vorbim aici e cunoscută doar din interior, de către cei care au gustat-o și au văzut-o; privită din exterior, ea pare, de obicei, să arate ca fiind exact opusul. Aceasta reflectă succesul lui Satana de a ne convinge, cum a convins-o cândva pe Eva, că nu există împlinire fără căutarea nerestricționată a satisfacției de sine – una din multele iluzii optice ale minții pe care le-a produs el. Dar

Isus a vorbit în parabole despre distrugerea mâinii, a piciorului sau a ochiului cuiva pentru a intra în viață (Marcu 9: 41-48) și în mod literal despre evitarea căsătoriei din cauza împărăției (Matei 19: 12) și i-a chemat pe discipolii Lui să se lepede de ei înșiși – adică să fie gata ca, la cuvântul Său, să spun „nu” oricărui lucru și tuturor

*Ce ne învață Legea* lucrurilor cărora cel mai natural ar fi să le spui „da”. Poate însemna aceasta împlinire? Da, din cauză că Dumnezeu folosește detașarea noastră voluntară pentru a ne atașa de El însuși și pentru a ne umple cu Sine, iar aceasta înseamnă viață, lumină și bucurie lăuntrică. Creștinii sar în ceea ce pentru degetul arătător părea a fi apă rece ca gheața și o găsesc plăcută. Dar lumea nu poate discerne iluzia optică și rămâne sceptică.

### CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI

În a treilea rând, poruncile ne arată *ce fel de oameni suntem în ochii lui Dumnezeu* – și anume călcători de lege aflați sub sentință, a căror singură speranță constă în îndurarea iertătoare a lui Dumnezeu. Când măsurăm viețile noastre după Legea lui Dumnezeu, aflăm că justificarea de sine și împlinirea de sine sunt ambele imposibile și ne cufundăm în disperare. Ceea ce produce acest efect e ceea ce reformatorii au numit a doua funcție a Legii. În Romani 7: 1-20, Pavel ne spune din experiența lui, cum funcționează aceasta. Legea aruncă o lumină asupra motivațiilor și dorințelor noastre (Pavel folosește ca exemplu pofa) și ne face conștienți de faptul că există în noi o energie neconformă cu Legea – aproape că ai putea-o numi instinct – care cauzează motive și dorințe interzise care continuă

Păzirea celor Zece Porunci să iasă la iveală și care „mă țin rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (versetul 23). Astfel că Legea, expunându-ne starea de bolnavi și pierduți din punct de vedere spiritual, ne face să apreciem remediul Evangheliei.

*Să iubim, să cântăm și să ne uimim,*

*Să lăudăm Numele Mântuitorului!*

*El a redus la tăcere tunetul puternic al Legii,*

*El a stins focul Muntelui Sinai;*

*El ne-a spălat prin sângele Său,  
El ne prezintă sufletele înaintea lui Dumnezeu!*

*Aleluia!*

*Studiu biblic suplimentar*

*Cum expune Legea – păcatul:*

*Romani 3: 1-20; 7: 1-25*

*Cum îl îndeamnă Legea pe cel sfânt:*

*Psalmul 119*

*Întrebări pentru meditație și discuție*

*Cum explici faptul că poruncile rămân relevante?*

*Ce vrea să spună afirmația că poruncile declară „legea naturii noastre”?*

*Ce ne învață Legea*

*Ce îți spun poruncile despre tine însuși? Ce ai făcut cu privire la acest lucru și ce intenționezi să faci acum cu privire la acest lucru?*

*Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu **m** cunoștința lor, Dumnezeu, a lăsat în vota mintii lor blestемate, ca să facă lucruri neîngăduite.*

*Romani 1: 28*

## **CAPITOLUL 17**

### **Cimentul societății**

Am tratat până acum poruncile ca adresare a lui Dumnezeu față de individ („tu”), prin care Dumnezeu ne izolează de mulțimea în care identitatea noastră s-ar pierde de altfel și cere de la noi o reacție personală responsabilă față de ceea ce ne spune. Aceasta e o perspectivă adevărată cu privire la ele, dar nu reprezintă întregul adevăr. Căci acel „tu” căruia i s-a adresat prima dată Dumnezeu în Exodul 20 și în Deu-teronomul 5 era Israelul ca societate, familia-națiune pe care a răscumpărat-o El („Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos [...]). Iar ceea ce învăța Dumnezeu nu era doar voia Sa în legătură cu israeliții individuali, ci și voia Sa în legătură cu viața comunitară a Israelului.

Acest lucru e adevărat și în ce ne privește pe noi, deoarece e un adevăr pentru omenire. Dumnezeu ne-a creat să trăim în societăți – familie, biserică, unitate politică, comunități de afaceri și culturale – și poruncile

I

Păzirea celor Zece Porunci arată atât idealul social al lui Dumnezeu, cât și scopul Lui pentru indivizi. Într-adevăr, promovarea unei ordini bune în societate a însemnat pentru reformatori, după cum am observat mai înainte, prima funcție a Legii.

Calea stabilității

Care e idealul lui Dumnezeu? O comunitate caracterizată de frica de Dumnezeu, de o închinare comună (poruncile întâi, a doua, a treia) și de un ritm acceptat al muncii și odihnei (porunca a patra), plus un respect absolut pentru căsătorie și familie (poruncile a cincea, a șaptea), pentru averea și dreptul de proprietate al cuiva (poruncile a opta, a zecea), pentru viața umană și pentru dreptul fiecărui om la protecție din partea noastră (porunca a șasea) și pentru adevăr și cinste în toate relațiile (porunca a noua).

Preocuparea lui Dumnezeu pentru comunități nu trebuie socotită ca fiind un lucru secundar în raport cu preocuparea Sa pentru indivizi (după modul în care e modelată atât de des preocuparea noastră), căci în El cele două preocupări sunt una din punct de vedere organic. Acest lucru e clar din modul în care rezumă Vechiul Testament în mod repetat promisiunea Lui care era speranța lui Israel, într-un singur cuvânt plin de semnificații, *shalom*. *Șalom*, tradus cu „pace”, se dovedește a

*Cimentul societății* înseamnă, când e aprofundat, nu doar libertate de război și necaz, păcat și ireligiozitate, ci și dreptate, prosperitate, bună părtășie, sănătate și bunăstarea comunitară sub mâna plină de har a lui Dumnezeu.

Creștinii moderni din Occident, care au fost condiționați de cultura lor să poarte ochelarii de cal ai unui raționalism individualist și care sunt mereu surziți de vociferările umaniștilor pentru care

singurul scop al societății este acela de a extinde varietatea de opțiuni de care dispune individul, \*s-ar putea să li se pară greu să observe unitatea dintre preocuparea lui Dumnezeu pentru individul-din-comunitate și pentru comunitatea-de-indi-vizi. Dar aceasta e problema noastră. Alte generații au putut să o vadă, iar în Scriptură problema e clară.

*Acolo unde aceste valori sunt recunoscute, comunitățile (comunitatea noastră, de exemplu, din trecut) se țin bine împreună, chiar și în această lume căzută; dar în proporția în care aceste valori sunt negate, societatea se destramă.*

Așa că poruncile lui Dumnezeu reprezintă cu adevărat cimentul pentru societate. E clar că acolo unde aceste valori sunt recunoscute, comunitățile (comunitatea noastră, de exemplu, din trecut) se țin bine împreună, chiar și în această lume căzută; dar în

Păzirea celor Zece Porunci proporția în care aceste valori sunt negate, societatea se destramă. Acest lucru poate fi \*învățat atât de la lumea păgânizată a nedreptății și a revoluției care era regatul de nord al Israelului (poți urmări povestea ei tragică în 1 împărați 12-2 împărați 17 și în profeția lui Amos și în cea a lui Osea), cât și din revoluțiile și contrarevoluțiile care distrug lumea de azi.

Statul secular

Până recent, majoritatea națiunilor occidentale \*s-au văzut pe ele însele ca fiind o continuare a creștinismului medieval – adică entități politice și sociale cu dedicări și idealuri comunitare creștine în ce privește viața și care, cel puțin în intenție, erau controlate și modelate de Scriptură. Dar acum acest ideal e înlocuit prin acela al statului secular – o comunitate care e, în mod oficial, fără vreo religie sau ideologie, în afara aceleia de a maxima-liza pentru indivizi libertatea de a urmări orice interese, religioase sau de alt fel, \*s-ar nimeri să aibă.

Schimbarea e treptată, astfel că problema pe care o ridică e în oarecare măsură mascată; dar e important să o clarificăm. Civilizația creștină, cu preocuparea ei pentru sănătatea, bunăstarea și demnitatea

individului, pentru integritate în administrația publică și pentru o viață de familie în care feminitatea să fie onorată, iar drepturile

*Cimentul societății* copiilor recunoscute, e un produs distinct al creștinismului. Societatea occidentală de azi secularizează constant aceste preocupări – adică le desparte de rădăcinile lor istorice din credința creștină și respinge această credință ca nemaifiind o bază viabilă pentru viața comunitară. Pentru moment, societatea occidentală pare să fie caracterizată de atâta purtare de grijă și de atâta compasiune încât unii văd orașul secular de azi ca fiind forma modernă a împărăției lui Dumnezeu. Dar, cu toate că e adevărat faptul că datorită harului comun al lui Dumnezeu se pot găsi, în mod regulat, printre oamenii căzuți, idei morale bune, standardele și valorile creștine nu pot dăinui într-o societate care s-a lepădat în mod colectiv de la credința creștină.

### Judecata

De ce se întâmplă aceasta? Nu doar din cauză că negarea absoluturilor credinței subminează și absolutu-rile morale (cu toate că face aceasta), ci și din cauză că corupția morală și mizeria pe care o aduce sunt parte a judecății lui Dumnezeu asupra apostaziei. *Pentru că n-au socotit că merită să-L aibă pe Dumnezeu în cunoașterea lor, Dumnezeu i-a lăsat pradă minții lor corupte, ca să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă*, afirmă Pavel și continuă cu exemple dintr-un catalog de orori care sună ca un

Păzirea celor Zece Porunci rezumat al știrilor din ziarul de azi dimineață (Romani 1: 21-31). Mult-lăudata noastră „permisivitate” e, de fapt, o evidență a blestemului divin, după cum a fost și fărădelegea plină de o veselie idioată din vremea lui Ieremia. Care persoană cu judecată poate privi înspre viitor fără să se cutremure?

Ce ar trebui să spunem, așadar, despre societatea modernă seculară? Să vedem apariția ei ca un semn de progres? Nu e mai degrabă un semn de decadență, de început de coborâre pe o pantă care are ca și capăt un puț? Când valorile lui Dumnezeu sunt ignorate și singurul ideal al comunității e permisivitatea, de unde va veni capitalul

moral odată ce moștenirea creștină e cheltuită? Cum poate politica națională să se ridice vreodată deasupra preocupării de sine materialiste, pragmatice și lipsite de principii? Cum poate fi evitat colapsul intern, când interese de grup, fără să fie limitate de vreun simț de responsabilitate națională, își provoacă unele altora distrugerea? Cum poate fi evitată o reducere completă, mai mult – o distrugere, a fericirii, atunci când e respinsă calea revelată către fericire, și anume învățătura poruncilor: „Dumnezeu primul, ceilalți pe locul al doilea, eul ultimul”? Perspectivele sunt îngrijorătoare. Dumnezeu să ne aducă înapoi la El și la înțelepciunea socială cuprinsă în poruncile Lui înainte să fie prea târziu!

*Cimentul societății*

Studiu biblic suplimentar

*Dinamica unei societăți permissive:*

Romani 1: 11-32 *Analiza unei societăți apostate:*

Isaia 1,3, 5

Întrebări pentru meditație și discuție

Ești de acord cu faptul că poruncile sunt valabile atât pentru societate, cât și pentru individ? De ce da sau de ce nu?

Atitudinea unei societăți față de cele Zece Porunci afectează viitorul ei? În ce fel?

Ce înlocuiește poruncile în statul secular? Ce rezultate are acest lucru?

Alte cărți disponibile la editura Casa Cărții:

Botezați în Duhul, de Frank D. Macchia  
Chemarea la bucurie și durere, de Ajith Fernando  
Cum să ajungi să spui NU, de Erwin W. Lutzer  
Gata cu scuzele, de Tonny Evans  
Tânjirea după Dumnezeu, de Richard J. Foster și

Gayle D. Beebe

Să cunoaștem creștinismul, de J. I. Packer  
Singurul drum spre Nord, de Erik Mirandette  
Pavel, Duhul și poporul lui Dumnezeu, de Gordon D. Fee  
Venii cei însetați, de Max Lucado în curs de apariție:

2000 de ani de evidențe ale manifestării Duhului Sfânt în viața

Bisericii, de Eddie L. Hyatt Când ți \*s-a greșit, de Erwin W. Lutzer Ce cere Isus de la lumea aceasta?, de John Piper Dicționar de imagistică biblică, editori generali:

Leland Ryken, James C. Wilhoit și Temper Longman III

Index biblic

|       |      |         |        |             |
|-------|------|---------|--------|-------------|
|       | Gen  |         | 20: 5  | 48,         |
| esa   |      |         |        | 49,53       |
| 1:    | 90   |         | 20: 5  | 67          |
| 27    |      | și urm. |        |             |
|       | 2: 2 | 7?      | 20: 6  | 52          |
|       | 2: 3 | 77      | 20: 7  | 48,4        |
|       |      |         |        | 9, 70       |
|       | 2:   | 98      | 20:    | 76          |
| 11-24 |      | 8-11    |        |             |
|       | 3: 5 | 64      | 20: 10 | 48,4        |
|       |      |         |        | 9           |
|       | 4:   | 94      | 20: 11 | 49          |
| 1-16  |      |         |        |             |
|       | 4:   | 107     | 20: 12 | 48,         |
| 1-8   |      |         |        | 49, 52, 82, |
|       | 9:   | 94      |        | 84          |
| 1-7   |      |         |        |             |
|       | 9: 6 | 90      | 20: 13 | 88,8        |
|       |      |         |        | 9           |
|       | 9:   | 83      | 20: 14 | 96          |
| 21-27 |      |         |        |             |
|       | 17:  | 50      | 20: 15 | 104         |
| 7     |      |         |        |             |
|       | 27   | 107,11  | 20: 16 | 112,        |
|       | 0    |         |        | 113         |
|       | 29:  | 110     | 20: 17 | 120         |
| 11-30 |      |         |        |             |
|       | 30:  | 110     | 21:    | 89          |

|            |                            |       |               |     |
|------------|----------------------------|-------|---------------|-----|
| 25-31: 42  |                            | 11-17 |               |     |
| 8          | 39:                        | 45    | 21: 17        | 83  |
|            |                            |       | 22: 1         | 109 |
|            | <i>Exo</i>                 |       | 32            | 68  |
| <i>dul</i> | 3:                         | 50    |               |     |
| 13 și urm. | 3:                         | 50    | <i>Leviti</i> |     |
| 15         |                            |       | <i>cul</i>    |     |
|            | 16:                        | 77    | 18: 22        | 99  |
| 21-30      | 20                         | 137   | 19: 12        | 74  |
|            | 20:                        | 76    | 19: 18        | 28  |
| 1-11       | 20:                        | 9-10, | 20: 9         | 83  |
| 1-17       | 34,49                      |       |               |     |
| 2          | 20:                        | 48,49 |               |     |
|            | 20:                        | 32,49 | <i>Nume</i>   |     |
| 1-3        |                            |       | <i>ri</i>     |     |
|            | 20:                        | 56    | 5: 7          | 107 |
| 3          | 20:                        | 62    | 23: 19        | 115 |
| 1-6        |                            |       |               |     |
|            | 145                        |       |               |     |
|            | Păzirea celor Zece Porunci |       |               |     |
|            | <i>Deuteronomul</i>        |       |               |     |
|            | 5: 1-21                    |       |               |     |
|            | 5: 15                      |       |               |     |
|            | 5: 16                      |       |               |     |
|            | 5: 17                      |       |               |     |
|            | 5: 20                      |       |               |     |

6: 4 și urm.  
6: 5  
20: 11-18  
25: 11-15  
21-30  
34: 11-12  
*Iosua*  
2: 1-5  
7: 21  
*1 Samuel* 15: 29  
*2 Samuel* 11  
77  
89  
24,28  
89  
27  
115 115 115  
122  
*1 împărați*  
12 – 2 împărați 17 140  
21 121  
21: 1-24 118  
*Iov* 1: 5  
2: 9 28: 28  
*Psalmii* 73  
111: 10 119  
*Proverbele*  
1: 7  
1: 8  
1: 8-8: 36  
5: 18 și urm.  
6: 16-19  
6: 20

6: 20-7: 27

6: 30 și urm.

9: 10

*Cântarea-cântărilor* întreaga carte l-8

73 73 58

126 58

26

98

101

98 102

*Neemia* 1: 5

*Isaia*

3

54: 5

*Ieremia* 5: 2

143

81

J

146

*Index biblic*

*Osea*

19: 16 17

4: 11-14 58

19: 11-30 22

19: 17 16,

18

*Amos*

19: 17-19 44

8: 5 10

19: 18 18,

8

19

19: 19 19

*Hagai*

19: 20 17,

21

1 61

19: 21 21

1: 13 50

19: 22 17,

21

|                |      |              |     |
|----------------|------|--------------|-----|
|                |      | 22: 31-40    | 30  |
| <i>Zaharia</i> |      | 22: 37       | 59  |
| 5: 4           | 74   | 23           | 38, |
|                |      | 66           |     |
|                |      | 23: 11-22    | 45  |
| <i>Maleahi</i> |      | 26: 11-16    | 12  |
|                |      | 2            |     |
| 1-4            | 61   | 26: 41-50    | 12  |
|                |      | 2            |     |
|                |      | 26: 51-75    | 11  |
|                |      | 8            |     |
| <i>Matei</i>   |      | 26: 59 și    | 11  |
|                | urm. | 5            |     |
| 5: 11-20       | 44   | 27: 1-5      | 11  |
|                |      | 5            |     |
| 5: 17          | 29   | 28: 19       | 45  |
| 5: 17-48       | 30   | 28: 20       | 45, |
|                |      | 50           |     |
| 5: 21-30       | 45   |              |     |
| 5: 21-48       | 29   | <i>Marcu</i> |     |
| 5: 22          | 90   | 7: 1-13      | 87  |
| 5: 31-36       | 45   | 9: 41-48     | 13  |
|                |      | 2            |     |
| 5: 33 și       | 74   | 10: 17       | 17  |
| urm.           |      |              |     |
| 6: 21-34       | 12   | 10: 11-31    | 22  |
| 4              |      |              |     |
| 6: 27          | 12   | 10: 18       | 18  |
| 4              |      |              |     |
| 6: 30          | 12   | 10: 19       | 17, |
| 4              |      | 18,19        |     |
| 6: 32          | 12   | 10: 20       | 20  |
| 4              |      |              |     |

|           |     |            |    |
|-----------|-----|------------|----|
| 6: 33     | 12  | 10: 21     | 17 |
|           | 4   |            |    |
| 12: 1-14  | 30  | 11: 11-14  | 66 |
| 12: 22-77 | 75  | 20 și urm. | 66 |
| 15: 1-9   | 84  | 11: 11-17  | 66 |
| 15: 1-9   | 29, | 45 12: 30  | 59 |
|           | 30, |            |    |
| 19: 12    | 13  |            |    |
|           | 2   |            |    |

### Păzirea celor Zece Porunci

#### *Luca*

|       |        |    |
|-------|--------|----|
|       | 4: 16  | 79 |
|       | 6:     | 45 |
| 1-10  |        |    |
|       | 13:    | 79 |
| 11-17 |        |    |
|       | 14:    | 79 |
| 1-6   |        |    |
|       | 18: 18 | 17 |
|       | 18:    | 23 |
| 11-30 |        |    |
|       | 19: 8  | 10 |
|       | 9      |    |

#### *han*

|       |       |    |
|-------|-------|----|
|       | 2:    | 87 |
| 1-11  |       |    |
|       | 2:    | 66 |
| 11-16 |       |    |
|       | 8: 29 | 44 |
|       | 8: 44 | 11 |
|       | 4     |    |
|       | 12: 6 | 11 |

|                      |        |     |
|----------------------|--------|-----|
|                      | 5      |     |
| 1-10                 | 14:    | 65  |
|                      | 14: 15 | 45  |
|                      | 14:    | 45  |
| 21-24                |        |     |
|                      | 14: 31 | 44  |
|                      | 19:    | 87  |
| 21-27                |        |     |
|                      | 20: 19 | 78  |
| <i>Faptel</i>        |        |     |
| <i>e apostolilor</i> |        |     |
|                      | 6:     | 11  |
| 1-15                 | 8      |     |
|                      | 6: 13  | 11  |
|                      | 5      |     |
|                      | 20: 7  | 78  |
| <i>Roma</i>          |        |     |
| <i>ni</i>            |        |     |
|                      | 1:     | 14  |
| 11-32                | 3      |     |
|                      | 1: 26  | 99  |
| și urm.              |        |     |
|                      | 1: 28  | 13  |
|                      | 6      |     |
|                      | 1:     | 14  |
| 21-31                | 2      |     |
|                      | 1: 30  | 84  |
|                      | 2: 12  | 12  |
|                      | 8      |     |
|                      | 2: 12  | 13  |
| și urm.              | 1      |     |
|                      | 3:     | 134 |

|                  |              |           |
|------------------|--------------|-----------|
| 1-20             |              |           |
|                  | 7:           | 133       |
| 1-20             |              |           |
|                  | 7:           | 134       |
| 1-25             |              |           |
|                  | 7: 23        | 134       |
|                  | 8: 28        | 73        |
| și urm.          |              |           |
|                  | 8: 31        | 50        |
|                  | 8: 32        | 51        |
|                  | 11:          | 53        |
| 22               |              |           |
|                  | 13: 8        | 40,45,108 |
|                  | 13:          | 45        |
| 10               |              |           |
|                  | 1            |           |
| <i>Corinteni</i> |              |           |
|                  | 6:           | 101       |
| 1-20             |              |           |
|                  | <i>Gala</i>  |           |
| <i>teni</i>      |              |           |
|                  | 5:           |           |
| 2-6: 10          |              | 46        |
|                  | <i>Efese</i> |           |
| <i>ni</i>        |              |           |
|                  | 1: 3         | 51        |
|                  | 4:           | 30        |
| 17-5: 14         |              |           |
|                  | 4: 28        | 109       |
|                  | 5: 15        | 80        |
|                  | 5: 16        | 80        |
|                  | 5:           |           |
| 21-6: 4          |              | 87        |

|             |                           |              |    |
|-------------|---------------------------|--------------|----|
|             | 6: 4                      | 85           |    |
|             | 6:                        | 80           |    |
| 11-17       |                           |              |    |
|             | <i>Filip</i>              |              |    |
| <i>eni</i>  |                           |              |    |
|             | 4:                        | 126          |    |
| 1-20        |                           |              |    |
|             | 4:                        | 125          |    |
| 11-13       |                           |              |    |
|             | <i>Colo</i>               |              |    |
| <i>seni</i> |                           |              |    |
|             | 1: 15                     | 65           |    |
|             | 3: 5                      | 57,121       |    |
|             | 3:                        | 87           |    |
| 11-21       |                           |              |    |
|             | 3: 21                     |              |    |
|             | 4:5                       |              |    |
|             | 1 <i>Timotei</i> 6:6 6:10 |              |    |
|             | 2 <i>Timotei</i> 2:4      |              |    |
|             | 3:2                       |              |    |
|             | <i>Tit</i>                |              |    |
|             | 1:2                       |              |    |
|             | <i>Evrei</i>              |              |    |
|             | 1:1                       |              |    |
|             | 1:3                       |              |    |
|             | 12:1-11                   |              |    |
|             | 13:5 și urm.              |              |    |
|             | <i>Index biblic</i>       |              |    |
|             | 85                        | <i>Iacov</i> |    |
|             | 80                        | 1:25         | 52 |
|             |                           | 2:25         | 11 |
|             |                           |              | 5  |
| 12          | <i>2 Petru</i>            |              |    |

|   |    |     |    |
|---|----|-----|----|
| 3 |    |     |    |
|   | 11 | 1:4 | 36 |

|   |    |               |    |
|---|----|---------------|----|
| 5 |    |               |    |
|   |    | <i>1 Ioan</i> |    |
|   | 59 | 1:5           | 67 |
|   | 84 | 2:16          | 58 |
|   |    | 1-3           | 46 |
|   |    | 4:8           | 67 |
|   | 11 | 5:3           | 45 |

|   |    |                   |    |
|---|----|-------------------|----|
| 5 |    |                   |    |
|   |    | <i>Apocalipsa</i> |    |
|   | 27 | 1:10              | 78 |
|   | 65 | 21:27             | 11 |
|   |    |                   | 5  |
|   | 73 | 22:15             | 11 |
|   |    |                   | 5  |

125

149

Tipărit la Imprimeria de Vest – Oradea